

dwars

STUDENTENBLAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

NIET ZOMAAR EEN DAK

STUDENTENOVERLEGCOMITÉ

DE BIB WORDT EEN OPEN BOEK

NR. 161 | JAARGANG 24 | DECEMBER 2024 | GRATIS | WWW.DWARS.BE

OVER HAASTEN

Overhaasten, iedereen doet het. Niemand neemt de tijd om erbij stil te staan. De wereld gaat snel. Te snel. Kijk. Hoe korter mijn zinnen, hoe sneller het gaat. Daarom trakteer ik je nu op een langere zin om even, heel even, tot rust te komen: relax. Adem in. De tijd tikt genadeloos door. Bij iedereen. Ik heb nog even en dan moet ook dit editoriaal af zijn. Adem uit. We moeten tijd nemen om stilaan even stil te staan. Zen. Ik zou het van de daken kunnen schreeuwen, maar ik schrijf liever. Interesse in een (afgebrand) dak? Haast je naar pagina 9. Voel je je liever veilig? Ga dan naar Zomaar een Dak op pagina 6.

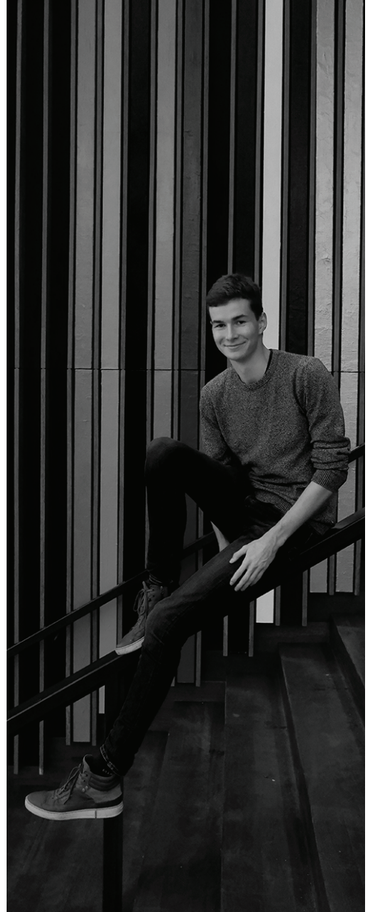
Mind Matters Week-quoteposters verdwijnen langzaam uit het campusbeeld. Mijn persoonlijke favoriet? “Breathe in. Smile out.” De zielverzorgende Mind Matters-hondjes zijn al een tijdje thuis. En wij, wij zijn nog op de campus en weten wat er gaat komen. Of nog niet, lees dan over de ervaring van een eerstejaars op pagina 24. Ik heb het over, schrik niet, de examens. De examenroosters zijn al even bekend en ze vallen opnieuw allemaal in de maand na kerst. Jammer weer. De periode rond kerst zal dus weer wit zijn door een overload aan wit A4-papier, cursusteksten en traanverzorgende tissues. Het blijft toch iets bijzonders, zo’n witte kerstperiode. Elk vak, elk concept moet opnieuw de revue passeren. Het is haasten. Hoewel de periode tussen december en februari als het zwaard van Damocles boven ons hoofd hangt, lukt het ons hopelijk toch om stil te staan bij kerst en Nieuwjaar. Heb je nog snel een kerstcadeau nodig? Kerstcadeautips staan op pagina 30. Soms dreigt dat blokken haast niet bij te houden, maar het komt altijd, altijd goed. Het ergste wat er kan gebeuren is dat je je definitie van goed moet bijstellen – valt mee toch?

Rechts van mij – voor de radiologen onder ons: links – zie je een niet-exhaustief overzicht van alles waar mijn favoriete redactie zich afgelopen maand soms meer en soms minder voor heeft gehaast. Hopelijk kan je erin verdwalen, ermee tot rust komen en is het niet enkel hoogstaande literatuur. Ik heb nog een paar laatste zinnen voordat je je weer verder kan haasten. Kijk naar de sterren – wil je weten wie ook van sterren houdt? Haast je dan naar ons interview met Filip Lardon op pagina 10 – en stel jezelf de grote vragen: zijn we alleen in het heelal? Wat is de (on)zin van het bestaan? En waarom ben ik – ja, jij – niet aan het studeren?

Thijs van Dam, **hoofdredacteur**

beeld: Ine Cuypers
lay-out: Ine Cuypers

INHOUD

4 bibliothecaris
8 struikelstenen
9 vermist: dak
10 proffenprofiel
12 de cross in Antwerpen
14 soep
16 eetbaar erfgoed
17 betweter
18 Ensor
24 de eerstejaarservaring
25 studeerinfluencers
26 Climate Team
28 Stoute schoenen
30 kerstcadeaus
32 puzzels en memes
36 satire
37 brieven uit Praag
38 het laatste woord
39 poëzie

6 Zomaar een dak
De pastorale dienst van de universiteit heeft grote renovatieplannen, zowel voor het gebouw als hun werking. dwars ging alvast eens kijken.

22 het studentenoverlegcomité
Op 20 november vond het studentenoverlegcomité plaats. Benieuwd wat hier allemaal is uitgekomen? Blader snel door.

tekst: Emma Mertens
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Thijs van Dam

ACHTER DE SCHERMEN IN DE BIB

De examens komen er als een stoomtrein aan en dat wil veel dingen zeggen: studenten worden steeds ellendiger, de decibels op de Ossenmarkt dalen net zo snel als het kwik, en de bib is steeds vroeger volzet. De bibliotheek is namelijk voor veel studenten een baken van licht in deze donkere periode. Je kan er ontsnappen aan je rommelige kot of je luide buren, maar tegelijk is het ook een ontmoetingsplek om samen te studeren met je vrienden. Tijdens het studeren kijk je soms eens rond om te gluren naar je medestudenten, maar wie zijn de mensen die de bibliotheek écht draaiende houden? Ik zat samen met Rik Van Daele, hoofd van het Departement Bibliotheek en Archief aan UAntwerpen.

Van Daele studeerde Germaanse Talen aan KU Leuven en doctoreerde er over *Van den vos Reynaerde*. "Na mijn postdoc is het universitaire verhaal voor mij gestopt en ben ik in het lokaal cultuurbeleid gaan werken." De bibliothecaris heeft al een lange loopbaan achter de rug, maar koos toch nog voor een carrièreswitch. Hij vertelt: "Mijn dochter heeft de vacature bij UAntwerpen gevonden. Op haar aandringen heb ik op 59-jarige leeftijd gesolliciteerd en ben ik op mijn 60e nog van job veranderd." Het is de academische wereld die Van Daele altijd al prikkelde. "Ik heb het steeds fijn gevonden om in een universitaire omgeving te komen en met jonge mensen in contact te komen. Hoewel ik vaak tussen studenten zit, is dat contact niet altijd evident. Ik zit namelijk in tal van werkgroepen, waardoor ik vaak op verplaatsing ben."

De bibliothecaris benadrukt het sociale belang van bibliotheken: "Ik heb altijd een passie gehad voor dit beroep omdat bibliotheken laagdrempelig zijn voor iedereen. Ze vormen de basis van de samenleving. Het is de plek waar kinderen leren lezen, maar er zijn ook grootletterboeken voor ouderen. Daarnaast zijn bibliotheken ontmoetingsplekken. Dat geldt voor publieke bibliotheken, maar ook voor onze universiteitsbibliotheken."

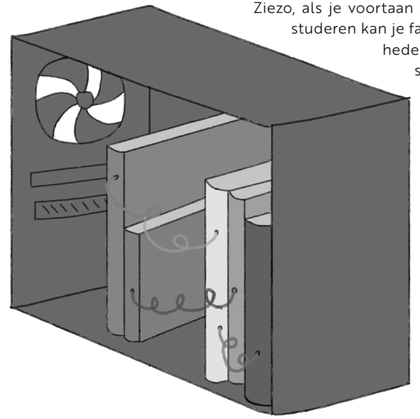
Naast het warme sociale aspect van de bib, is er ook een big business die zich schuilhoudt achter de schermen. "De databanken zijn uitgegroeid tot verdienmodellen die stukken van mensen kosten. Het is niet evident om in deze tijden (denk aan inflatie, verhoogde drukkosten en firma's die steeds happiger worden) te onderhandelen om die databanken betaalbaar te houden. Wij doen dat op Vlaams niveau met ELEKTRON vzw. Ons team E-info is nu aan het onderhandelen met die bedrijven om zo goed mogelijke voorwaarden voor de universiteit en de studenten te behouden."

Die onderhandelingen zijn nog maar het tipje van de ijsberg aan karweitjes die zich achter de schermen afspelen. "Naast onze bibliotheek die studenten zien, is er ook het universiteitsarchief onder leiding van de universiteitsarchivaris. Dat bevindt zich in de talrijke gangen en ruimtes onder de Stadscampus-bibliotheek. Daarnaast hebben we een team Bijzondere Collecties met onder andere historische boeken die gedrukt zijn tot en met 1830. Met de bibliotheek van het Ruusbroecgenootschap vormen we een erkende cultureelerfgoed-bibliotheek. We verzamelen ook academisch erfgoed en we hebben onze eigen softwareontwikkelaar: Anet. Ten slotte is een van onze hoofdbezigheden catalograferen. Dat wil zeggen dat onze catalografen elk boek of voorwerp dat binnenkomt systematisch beschrijven zodat het kan opgenomen worden in onze catalogus."

De circa 70 departementsmedewerkers vervelen zich duidelijk niet terwijl wij met onze neus in de boeken zitten. Toch maakt Van Daele ook tijd om na te denken over beleidsplannen. "Ik wil graag nog meer structuur en vastheid in de organisatie stoppen. Tot voor mijn aankomst waren de contacten met de faculteiten, mede door corona, niet altijd even structureel. We willen vanaf nu minstens één facultaire bibliotheekcommissie per jaar organiseren. Binnenkort zitten we bijvoorbeeld samen met Faculteit Rechten om te spreken over het verlengen en de eventuele stopzetting van bepaalde databanken. We hebben dat structureel opgebouwd zodat we contact hebben met de mensen die de databanken echt gebruiken", licht hij toe.

Het sociale aspect van het bibliotheekwezen blijft een leidraad voor Van Daele. "We willen de participatie binnen de bibliotheek verhogen door een aantal doelgroepen mee te laten kijken naar onze werking en ons besluitvormings-proces. Voorlopig doen we dat vooral voor onze Bijzondere Collecties en ons Archief, maar we proberen daarin door te groeien." Ook studenten worden actief betrokken. "Qua studentenparticipatie is er de Bibliotheekraad, waarin studentenvertegenwoordigers meedenken over ons beleid. We proberen ook altijd aanwezig te zijn op het Studentenoverlegcomité en vorig jaar hebben we een AUHA-enquête gedaan bij studenten om zo goed mogelijk naar hun mening te luisteren. Met sommige opmerkingen kunnen we makkelijk aan de slag, maar helaas is niet alle verandering gemakkelijk", vertelt hij.

"Welzijn van personeel en studenten is voor mij een topprioriteit, maar dat is niet altijd evident om meteen iets mee te doen. Een andere prioriteit is de herinrichting van de bibliotheek op campus Drie Eiken. Dat is uiteraard een project van lange adem. Het gaat niet alleen om de bibliotheek, maar om een gebouw met leslokalen dat binnen enkele jaren volledig leeggemaakt moet worden. Ook de openingsuren kwamen vaak naar voren in de enquête. We doen ons best om die uit te breiden, maar daarbij moeten we rekenen op heel wat extra kosten voor personeel, bewaking en energie. Toch is het ons gelukt om te starten met een pilootproject op campus Middelheim, waar we vanaf 1 december tot 22u open blijven voor studenten", vertelt Van Daele trots. Ook meer groepsplekken en meer ontmoetingsruimten voor studenten staan op het lijstje van zijn streefdoelen.

Ziezo, als je voortaan in de bibliotheek zit te studeren kan je fantaseren over de bezigheden die zich achter de schermen van de bibliotheek afspelen. Of het nu gaat over onderhandelingen over de peperdure databank *Springer Nature*, of het vervoer van eeuwenoude manuscripten en beveiligde depots van Bijzondere Collecties, de bibliotheek is meer dan je denkt! □

DE TOEKOMST VAN ZOMAAR EEN DAK

In de Prinsstraat, nu wat verstopt achter graafwerken, staat er een gebouw met daarop de woorden "Zomaar een dak". Wanneer je onder de letters en doorheen de statige poort binnenwandelt, kom je terecht in een gezellige ruimte met tafels, zetels, maar ook hier en daar een verdwaald Mariabeeld. Dit is de pastorale dienst waar Gert, Ken, Xenia en sinds dit jaar ook Mourad studenten ontvangen. Wat speelt zich af onder dit dak?

Er zijn allerlei veranderingen aan de gang bij de pastorale dienst. De woorden "Zomaar een dak" zijn voor het eerst vernieuwd op de gevel sinds de jaren '70 en ook de straat ervoor wordt nu heraangelegd als woonerf. Vooral belangrijk is de nieuwe islamitische gebedsruimte. De pastors of medewerkers zijn echter ambitieus en zien grotere plannen voor de toekomst. Voor we hierin duiken misschien eerst de vraag: wat is Zomaar een dak eigenlijk?

zomaar een wat?

Zomaar een dak werd in de jaren '70 opgericht als pastorale dienst van UFSIA, de Universiteit van de Jezuïeten die ontstond uit de handelshogeschool Saint Ignace. Toen in 2003 UFSIA opging in UAntwerpen was het behoud van de pastorale dienst een van de voorwaarden. Als pastorale dienst houden de pastors zich vanuit een katholiek perspectief bezig met vragen omtrent zingeving, religie en betekenis die opkomen bij studenten en personeelsleden. Sinds tien jaar is er ook een medewerker die dit vanuit een islamitische invalshoek doet. Omdat ze religie beschouwen als iets dat verbonden is met alle aspecten van het leven, is de werking van de pastorale heel breed. Zo voorzien ze mee het studentenonthaal, staan ze op weekdagen overdag open als studieplek en kunnen in de avond studentenverenigingen gebruik maken van de lokalen voor hun activiteiten.

De werking van Zomaar een dak past binnen de actief pluralistische visie van UAntwerpen. In plaats van neutraal te zijn, kiest de universiteit om verschillende levensbeschouwingen een plaats te geven en de dialoog hiertussen te promoten. Zo is er ook een vrijzinnige dienst. Deze bevindt zich in een ander gebouw, maar ze werken wel samen, zo sturen ze als levensbeschouwelijke diensten een gemeenschappelijke nieuwsbrief uit.

ruimte voor bezinning

Bij de pastorale dienst is er ruimte voor bezinning en dat mag letterlijk genomen worden. Al voor het ontstaan van UAntwerpen was de dienst verantwoordelijk voor de Ignatiuskapel aan het Hof van Liere. Tijdens de advents- en vastenperiode organiseert de pastorale dienst hier elke dinsdag aangepaste vieringen van 12u30 tot 13u. Elk jaar rond Allerheiligen is er ook de in memoriam-viering voor overleden studenten, personeelsleden, familieleden en vrienden. Sinds 2021 bestaat de Narthex aan de ingang van de kapel. Deze ruimte is bedoeld voor spirituele bezinning over verschillende levensbeschouwingen heen. Als symbool hiervoor is er een houten boom waaraan studenten hun wensen of gedachten kunnen hangen in de vorm van papiertjes.

Wat er nu dit semester voor het eerst is bijgekomen, is een islamitische gebedsruimte. Deze gezellige ruimte, gedecoreerd met bidmatten gericht naar Mekka, bevindt zich op de tweede verdieping van Zomaar een dak. Voorlopig kunnen studenten hier enkel op dinsdag en vrijdag terecht, omdat er nog bewoning is op dezelfde verdieping. Het is de bedoeling dat dit uitgefaseerd wordt, waarna studenten hier elke weekdag zouden kunnen bidden. Het initiatief is er gekomen nadat de pastorale dienst opmerkte dat de stille ruimtes op UAntwerpen vooral gebruikt werden door moslims als plaats om te bidden. Vanuit hun actief pluralistische visie vindt Zomaar een dak dat gebedsruimtes die specifiek zijn voor een bepaalde religie een belangrijke aanvulling kunnen zijn op de bestaande neutrale stille ruimtes. Op de buitencampussen kunnen studenten vooralsnog enkel gebruik maken van de stille ruimtes om te bidden. Daar geven studenten aan dat dit geen handige situatie is, omdat deze stille ruimtes veel kleiner zijn dan die van de Stadscampus.

tekst: Myrddin-Merlijn Groffi
beeld: Lena Vercammen
lay-out: Lena Vercammen

toekomst

Gert is alvast ambitieus wat de toekomst betreft: "Het huis heeft dringend een totale renovatie nodig, want er is nu al meer dan vijftig jaar weinig aan gedaan. Het gaat ook over de buitenmuren die niet meer geheel waterdicht zijn en het dak dat vernieuwd moet worden. Dat is een goede gelegenheid om na te denken of we dit gebouw enkel en alleen voor pastoraat willen blijven gebruiken, of dat we er iets anders mee kunnen doen in de geest van het actief pluralisme." Wat hij dan voorstelt, is er een huis van levensbeschouwing van te maken in de brede zin, naar het voorbeeld van House of One dat momenteel vorm krijgt in Berlijn. Dit laatste gebouw zal onderdak bieden aan een kerk, een moskee en een synagoge. Elk met hun eigen aparte ruimtes, maar met een gemeenschappelijk deel in het midden. Zo behouden alle levensbeschouwingen hun eigen identiteit en promoten ze toch dialoog tussen elkaar.

Toegepast op UAntwerpen zou dit betekenen dat alle levensbeschouwelijke diensten hun onderdak zouden nemen in Zomaar een dak, waarvan de naam zou veranderen naar Quest. De inrichting zou dan zo zijn dat elke levensbeschouwing over eigen kantoren beschikt en de eigenheid kan bewaren, maar dat niet elke levensbeschouwing zich exclusief terugtrekt op een eigen terrein binnen in het huis. Ook benadrukken ze dat de twee zalen beschikbaar moeten blijven voor verenigingen. Zo'n groot project kan echter niet zonder de steun van de universiteit, zegt Gert. "Het zou een uniek project zijn in het Europese universitaire landschap en gezien de actualiteit ook bijzonder waardevol. Vandaar dat ik oprecht hoop dat de universiteit en alle levensbeschouwelijke actoren hierover mee willen nadenken en mee op de kar springen om het te realiseren." □

Heb jij ze al gezien, de struikelstenen in onze studentenstad? Dat zijn kleine herdenkingsstenen, verwerkt in de stoep voor voormalige woningen van slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog. Het project werd ontworpen door de Duitse kunstenaar Gunter Demnig en is ondertussen uitgegroeid tot een groot monument, bestaande uit honderdduizend stenen die over heel Europa verspreid liggen. Op elke steen vind je de naam en de geboortedatum van het desbetreffende slachtoffer, alsook de eventuele deportatiedatum en de plaats van overlijden. Ook in Antwerpen liggen verschillende van deze symbolische herinneringen. dwars belicht elke editie een Antwerpse struikelsteen. Deze editie: Anna Rutzki.

DE ANTWERPSE STRUIKELSTENEN

tekst: Cato Van Lerberghe
beeld: Lena Vercammen
lay-out: Pebbles Antonissen

Voor de Lange Leemstraat 144 te Antwerpen vinden we de herinnering aan de Belgische pianiste Anna Rutzki en haar echtgenoot Nico Workum. Anna was een bijzonder getalenteerde muzikante die studeerde aan het Koninklijk Vlaams Conservatorium, nu gekend als het Koninklijk Conservatorium Antwerpen, waar ze meerdere eerste prijzen behaalde voor notenleer, piano, en harmonieleer. Ze trad als achtjarige voor het eerst op, waarna haar carrière als pianiste openbloeide en ze te horen was in verschillende grote concertzalen verspreid over België en Nederland. Ze componeerde zelfs muziek die op de radio werd uitgezonden.

Als Joodse vrouw doofde haar succes tijdens de Tweede Wereldoorlog jammer genoeg uit. Niet lang na haar huwelijk met Nico, een vooraanstaand lid van de Vereniging van Joden in België, werden ze in '43 door de Nazi's afgevoerd naar Auschwitz samen met Anna's vader Elias, broer Siegfried, moeder Chaya, tante Leja en halfbroer Zelik. Hier verloren ze helaas allemaal het leven. De struikelstenen van de familie van Anna liggen voor de Velodroomstraat 5.

De rest van de familie Rutzki onderging even helse beproevingen. Anna's zus Berthe was de enige van het gezin die de oorlog wist te overleven door te emigreren naar Canada. Hun zus Dora, wiens struikelsteen in de Gitschotellei ligt, trok aan het begin van de oorlog met haar man en drie kinderen naar Parijs, waar ze gedurende twee jaar veilig bleven. Plots stond de Gestapo toch aan hun deur met het bevel om op transport te gaan. Dora besloot de kinderen achter te laten, in een laatste poging om hen te redden. De Gestapo kwam de kinderen gelukkig niet zoeken, wat hun redding betekende. Dora en haar man overleefden de oorlog echter niet.

De struikelstenen in Antwerpen, waaronder die van Anna en Dora, vormen een onderdeel van het herdenkingsbeleid van de stad. Hun stenen werden aangevraagd door de dochter van Dora en de dochter van hun tante Leja. Je kan zelf een struikelsteen aanvragen voor een slachtoffer van de Tweede Wereldoorlog via het aanvraagformulier op de website van Stad Antwerpen. De stenen dwingen ons de gruwel van de oorlog te herinneren en waarschuwen ons voor de toekomst, zodat dergelijke tragedies nooit meer plaatsvinden. □

VERMIST: DAK

tekst: Myrddin-Merlijn Groffi
beeld: Lena Vercammen
lay-out: Julie Vanstraelen

Twee jaar na de brand op de Stadscampus is de schade grotendeels hersteld. Toch staat gebouw B er nog wat zielig bij zonder dak om het hoofd droog te houden. Hoe verloopt het herstel en wanneer zal gebouw B herenigd worden met zijn dak?

Op 6 juli 2022 brak een grote brand uit aan het dak van het B-gebouw. De brandweer kon dankzij een succesvolle interventie vermijden dat de brand oversloeg naar andere gebouwen. Eens de vlammen geblust waren, bleek de schade daardoor grotendeels beperkt tot gebouwen B en D. Het gelijkvloers van gebouw B, met de gang en aula's naast de sporthal, werd al in het academiejaar nadien terug in gebruik genomen. De vijf verdiepingen daarboven moesten langer op zich laten wachten omdat de vijfde compleet uitgebrand was en de verdiepingen eronder zware waterschade hadden opgelopen. Op die verdiepingen werd dat eerste jaar vooral schade opgemeten en geprobeerd te redden wat er te redden viel. Ondertussen moesten de werknemers, voornamelijk van de faculteiten Letteren en Wijsbegeerte en Bedrijfswetenschappen en Economie, uitwijken naar het nabijgelegen bedrijf Brain Embassy.

Doorheen de loop van vorig academiejaar werd eerst gebouw D hersteld. De herstelling van gebouw B werd in twee delen gesplitst; omdat er nog geen zekerheid was over de terugbetaling van de verzekering werd gekozen om de eerste drie verdiepingen als eerste te herstellen. Op die manier zouden alle werknemers terug kunnen keren naar UAntwerpen en zouden de kosten aan Brain Embassy wegvallen. De herstelde verdiepingen hebben inmiddels nieuwe kantoren gekregen die UAntwerpen op haar website beschrijft als "een flexibeler en modern systeem met veel ontmoetingsplekken, een aangename lounge, coworkingspace, te reserveren flexplekken en individuele kantoren". Verdieping vier is nog steeds onbruikbaar en er ligt een tijdelijke afdichting op. De zolder op de vijfde verdieping is, zoals iedereen kan zien, momenteel een open hemel.

Volgens het hoofd van departement Infrastructuur begint er duidelijkheid te komen over de terugbetaling van de verzekering. Nu wordt er gekeken om ook de laatste twee verdiepingen af te werken. De vierde verdieping zou op dezelfde manier ingericht worden als de kantoren daaronder. Daarmee zouden er al genoeg kantoren zijn waardoor de vijfde verdieping gebruikt zal worden voor technische installaties en voor de rest als ruwbouw afgewerkt zal worden. Ons vermiste dak tenslotte zal aan de kant van de binnentuin identiek heropgebouwd worden waardoor het zicht van vroeger terugkomt. Aan de kant van de sporthal zullen er meer ramen dan vroeger komen en zonnepanelen geïnstalleerd worden. Volgens de plannen zou het hele project klaar moeten zijn in het academiejaar '26-'27. Mocht het vroeg in dat academiejaar lukken, dan is het op minder dan vijf jaar hersteld. □

PROFFENPROFIEL

FILIP LARDON

Het proffenprofiel toont professoren zoals je ze nog nooit zag: als mensen. dwars stelt de vragen die bij menig student al jaren door het hoofd spookt, maar die ze zelf niet durft stellen. Deze editie worden we ontvangen door niemand minder dan Filip Lardon, kankerexpert en sinds september decaan van Faculteit Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen.

Is er een bepaald moment in uw leven dat u dacht: ik word prof?

"Nee, eigenlijk niet. Ik vond het in de lagere school leuk om spreekbeurten te houden. Mijn droom was meester worden. Uiteindelijk heb ik dat achterwege gelaten en ben ik na wat aanmoediging van mijn ouders naar de unief gegaan. Ik heb eerst een Bachelor Biologie gedaan in Hasselt. Voor mijn master kon ik kiezen tussen ecologie (de groenbottenbiologen) en fysiologie-biochemie (de wittejassenbiologen). Fysiologie-biochemie interesseerde mij het meest dus heb ik dat gedaan en uiteindelijk ben ik dan terecht gekomen bij wat nu het CORE *(Centrum voor Oncologisch Onderzoek, n.v.d.r.)* is.

Natuurlijk, nu geef ik ook les en dat doe ik graag. Al zijn mijn studenten nu achttien jaar en ouder en niet twaalf en jonger, ben ik die roots naar leerkracht lager onderwijs nooit helemaal verloren. Een van mijn zonen is ondertussen meester in het vijfde leerjaar. Als hij op uitstap gaat met zijn klas neemt hij mij mee. Ik geef ook elk jaar een reanimatieles en anti-rookvoordrachten op zijn school. Dus ja, dat is tof."

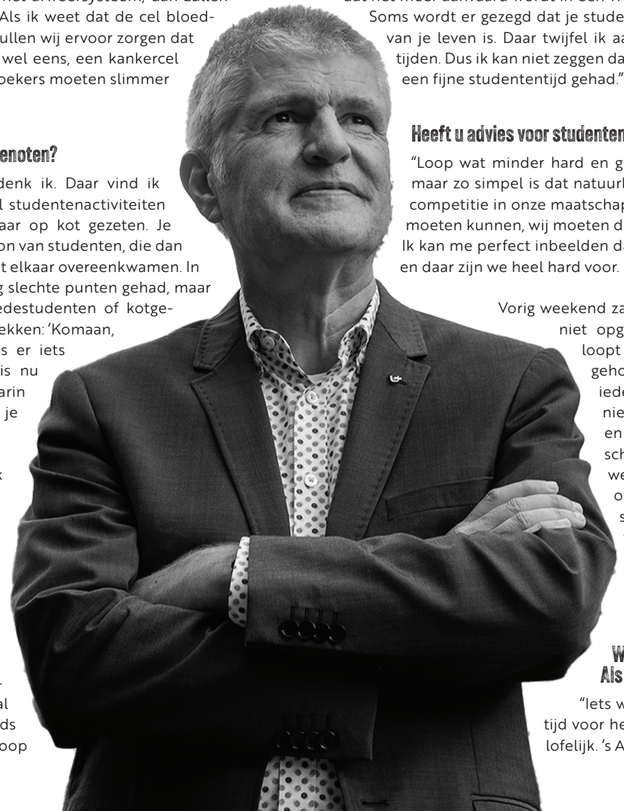
Waarom heeft u gekozen voor kankeronderzoek?

"Ik heb eigenlijk een soort bewondering voor een kankercel, of toch voor de fysiologie van een kankercel. Het is een ongelooflijk vernuftige cel en ik wil die helemaal doorgronden: ik wil weten hoe die opereert en wat ik eraan kan doen. Als zo'n cel zich weet te verstoppen voor het afweersysteem, dan zullen wij ze weer zichtbaar maken. Als ik weet dat de cel bloedvaten naar zich toetrekt, dan zullen wij ervoor zorgen dat ze dat niet meer kan. Ik denk wel eens, een kankercel is slim, maar wij kankeronderzoekers moeten slimmer zijn."

Heeft u van uw studententijd genoten?

"Ik was een brave student, denk ik. Daar vind ik ook niks mis mee. Ik heb veel studentenactiviteiten meegedaan en ik heb drie jaar op kot gezeten. Je creëert zo een soort leuke cocon van studenten, die dan gelukkig in mijn geval goed met elkaar overeenkwamen. In het verleden heb ik regelmatig slechte punten gehad, maar het is ongelofelijk hoe je medestudenten of kotgenoten je er dan kunnen doortrekken: 'Komaan, volgende keer beter'. Ook als er iets leuk is, vieren ze mee. Dat is nu eenmaal die gemeenschap waarin je leeft en dat is iets waarvan je moet profiteren.

We gingen zeker en vast ook samen uit, dat hoort erbij. Ik drink wel geen alcohol. Het gaat mij helemaal niet om het principe, ik lust het gewoon niet. Ik denk dat ik het simpelweg nooit heb leren drinken. Je wordt anders bekeken als je geen alcohol drinkt, ik vind dat ongelofelijk. Ik heb altijd goede medestudenten gehad die dat helemaal oké vonden. Nu zie ik nog steeds dat jongeren veel drinken. Ik hoop dat het meer aanvaard wordt in een vriendengroep als er iemand niet drinkt. Soms wordt er gezegd dat je studententijd de mooiste en plezantste tijd van je leven is. Daar twijfel ik aan, nadien komen er ook fantastische tijden. Dus ik kan niet zeggen dat het de geweldigste tijd is, maar ik heb een fijne studententijd gehad."

Heeft u advies voor studenten?

"Loop wat minder hard en geniet ervan. Ik kan dat wel adviseren, maar zo simpel is dat natuurlijk niet. Ik vind het een zware weg, de competitie in onze maatschappij is zo hoog. Wij moeten streven, wij moeten kunnen, wij moeten doen en liefst allemaal zo snel mogelijk. Ik kan me perfect inbeelden dat er mensen zijn die niet mee kunnen en daar zijn we heel hard voor.

Vorig weekend zag ik bij het tramperron een vrouw die niet opgestapt raakte op de tram. Iedereen loopt zo snel voorbij. Ik heb die mevrouw geholpen. Dat is iets van niks, toch loopt iedereen daar voorbij. Ik beschuldig niemand, want iedereen heeft het druk en iedereen doet veel. Onze maatschappij loopt te hard. We hebben te weinig hart voor mensen die trager lopen of die de andere richting op lopen. Als student word je hier ook mee geconfronteerd. Soms hoop ik dat je al eens denkt: wat een werk allemaal, terwijl je ergens rustig in de natuur zou kunnen wandelen."

Wat doet u het liefst ter ontspanning? Als u tijd heeft, uiteraard.

"Iets wat ik graag doe, maar waar ik nu geen tijd voor heb, is sterrenkunde. Het heelal is ongelofelijk. 's Avonds als het donker is naar de sterren kijken, zeker als er iets speciaals te zien is zoals planeten of het overvliegen van het ISS, vind ik intrigerend. Waarom? Onze nietigheid in het heelal: dat moeten we erkennen. Het geeft mij een gevoel van bevrijding. Misschien is dat wel mijn manier om te ontsnappen uit die 'rush'. Als je het heelal beschouwt, zijn we nog geen fractie. Dat stipje in het heelal. Dat is een nietig stipje van niets. Ik laat aan mijn studenten daar een filmpje over zien: *Pale Blue Dot*. Mijn grootste droom is weten waar alles vandaan komt. Is het heelal eindig? Wat zou er dan achter zijn? Daarnaast, het is wat cliché, maar ik heb ondertussen vijf kleinkinderen en als ik iets met hen kan doen, vind ik dat geweldig. Daar maak ik graag tijd voor."

U doet veel. Vorige maand heeft u uw nieuwe boek *Twee doden per uur* uitgebracht. Heeft u timemanagementtips?

"Ik vrees ervoor. Ik heb momenteel 1.846 ongelezen mails. Timemanagement is moeilijk. Ik ben vaak 's avonds nog tot laat bezig. Soms denk ik: in het weekend kan ik bijwerken, maar in het weekend ga ik de kleinkinderen halen en gaat dat voor. Ik tel niet af tot mijn pensioen, maar soms denk ik er wel over na, dan heb ik wat meer tijd om te ademen. De rush overal. *(Pling, er komt een nieuwe mail binnen)* Rush, rush, rush."

De examens staan voor de deur. Heeft u nog laatste tips voor studenten?

"De examenperiode is verschrikkelijk. Ik ben eigenlijk anti-examens. Maar we moeten het doen, want we moeten professionele mensen afleveren. Probeer je tijdens de examenperiode te ontspannen. Vroeger heb ik ook tot een uur of drie 's nachts doorgestudeerd. Dat is niet goed, tijdens je slaap zet je dingen op een rij. Je hersenen hebben die rust nodig. Kijk af en toe, als het even niet meezit, naar de sterren. En denk: er zijn zoveel andere dingen belangrijker dan studeren. We zijn een stip in de eeuwigheid." □

tekst: Lena Bernaerts en Thijs van Dam
beeld: UAntwerpen (extern)
lay-out: Emma Mertens

dwars op de Scheldecross

Met een warme koffie in de hand en bemodderde bottines aan de voeten ging dwars naar de Scheldecross in Antwerpen. De beste renners en rensters in de wereld strijden in twaalf manches of delen van de meerdaagse sportwedstrijd om de UCI Wereldbeker in het veldrijden. Dit jaar heeft de Union Cycliste Internationale (UCI) het wedstrijdformat geüpdatet om het aantrekkelijker te maken voor de zogenaamde Grote Drie: Mathieu van der Poel, Wout van Aert en Tom Pidcock. Zij slaan dit seizoen vooralsnog het veld over, maar de renners die er wel zijn, zorgen voor de nodige spanning. Vooraleer ze naar exotische oorden trekken zoals Sardinië en Benidorm, starten ze de Wereldbeker in de Koekenstad.

Het was op een warme en stralende zondag dat dwars zich opmaakte voor een daguitstap op het strand van Sint-Anneke. We werden onthaald tussen de scoutskinderen en op die manier zat de sfeer al snel goed. De vele eet- en drankkraampjes zorgden al van 's morgens vroeg voor een goede sfeer, die later op de dag nog beter werd door de enthousiaste omroepers Nico en Willy en de feesttent van sponsor Maes. De mensenmassa stroomde langzaam toe en rond het middaguur stond het terrein vol met fanatieke fans met in de ene hand een pak frieten en in de andere hand een glas bier; Vlaamser dan dit wordt het niet. Er werden maar liefst vier crossen gereden, wat zorgde voor een hele dag entertainment.

10u – UCI vrouwen junioren

De overvolle crossdag begon al vroeg: om 10u startten de meisjes onder 19 jaar aan hun wedstrijd. Zij reden vier rondjes op het parcours aan het strand van Sint-Anneke. Officieel maakte deze wedstrijd geen deel uit van de UCI Wereldbeker, maar het was natuurlijk wel onderdeel van de dagplanning. Ondanks het vroege uur stonden er toch al een handvol trouwe supporters hen aan te moedigen, wat er al meteen voor zorgde dat je in een echte wedstrijdsfeer zat. De winnares was de Canadese Nico Kroll. Naast haar op het podium stonden de Nederlandse Mae Cabaca en de Belgische Sanne Laurijssen.

12u – UCI mannen junioren

Enkele uren en wat verkenningsronden van de vrouwen later was het de beurt aan de jongens onder 19 jaar. Zij stonden met 56 aan de start, het grootste deelnemersveld van de dag. De topfavoriet was de Belgische nationale kampioen Arthur Van Den Boer. In zijn tricolore trui nam hij al vanaf de start het voortouw en bleef hij ook heel de wedstrijd uit de klauwen van zijn achtervolgers, landgenoten Giel Lejeune en Lennes Jacobs. Ook de jongens werden luid aangemoedigd langs de kant van het parcours, al waren hun luidste supporters natuurlijk de trotse ouders.

13u40 – UCI Wereldbeker vrouwen elite

Na de podiumceremonie bij de jongens kon de UCI Wereldbeker echt van start gaan. Bij de vrouwen werd op voorhand een driestrijd voorspeld tussen wereldkampioene Fem van Empel, Nederlands kampioene Lucinda Brand en landgenote Ceylin del Carmen Alvarado. De winnares van deze wedstrijd was dan ook geen verrassing: Van Empel trok er alleen op uit na een dikke ronde, hoewel er op de achtergrond wel vurig werd gestreden om de overblijvende podiumplekken. Alvarado kwam nooit echt in de wedstrijd en moest hem vanop de achtergrond bekijken. Brand startte ook niet al te best, maar kon de Luxemburgse Marie Schreiber uiteindelijk achter zich laten en zorgde zo voor een Nederlands een-tweetje.

15u10 – UCI Wereldbeker mannen elite

Uitgesproken topfavorieten waren er niet bij de mannen, wat voor een spannende race zorgde. De Belgische kampioen Eli Iserbyt had de dag ervoor vleugels gekregen dankzij een overwinning na een lastige periode omwille van een schorsing, maar ook kersvers Europees kampioen Thibau Nys, zoon van, wilde maar al te graag zijn witte trui tonen. Verder hebben ook Michael Vanthourenhout, Laurens Sweeck, Joran Wyseure, Niels Vandeputte en Lars van der Haar dit seizoen al eens mogen zegevieren. Dat dit het hoogtepunt van de dag was, werd al snel duidelijk: de vlaggen en officiële supportersclubs van de verschillende renners hadden zich langs heel het parcours verspreid om hun favoriet naar de overwinning te schreeuwen. Toch duurde het een tijd voordat de wedstrijd echt openbrak: Iserbyt kreeg een voorsprong in een van de zandpassages en finishte solo als eerste. Hij werd op het podium vergezeld door Laurens Sweeck en ploegmaat Michael Vanthourenhout. ☐

tekst: Elena Ceuppens
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Myrddin-Merlijn Groffi en Lena Vercammen

SOEP!

SOEP!

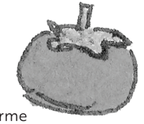

SOEP!

SOEP!

Met de koude temperaturen en regen die het einde van het jaar kenmerken, ben je op zoek naar iets om jezelf weer een beetje mee op te warmen. Daar is eigenlijk maar één perfect gerecht voor: soep! Als ik aan de herfst en winter denk, denk ik aan soep. Daarnaast is het over het algemeen ook een zeer makkelijk gerecht, dus perfect voor de drukke dagen van december en januari.

op restaurant bij Supersoep

Op een regenachtige woensdagmiddag heb ik mijn warme kot verlaten om een echt soeprestaurant te gaan proberen: Supersoep. Bij Supersoep heb je de keuze tussen een simpele soep en de wat uitgebreidere supersoepen. De soepen zijn in basisvorm altijd vegetarisch. Ik koos voor zowel het simpel soepje als een supersoep. De kleine porties zijn 500 milliliter, en je krijgt er een bruin broodje bij. Het is wel iets aan de prijzige kant: de simpele soep is zes euro en een portie supersoep is zeven euro. Je krijgt er daarentegen wel een heerlijke, gezonde kom soep voor terug. Daarnaast is het restaurant gelegen aan de Paardenmarkt, vlak bij de Stadscampus. Ideaal dus voor een korte (of lange) *study break*.

Het simpele soepje was een tomatensoep. Je kunt kiezen om balletjes toe te voegen, maar dat heb ik niet gedaan. De tomatensoep is een perfecte basissoep. Hij is simpelweg goed, niet te zout en niet te zoet. De supersoep die ik koos was de pastinaak-saliesoep. Bij het afhalen werd er nog een scheutje olijfolie overheen gegooid en kreeg ik een zakje gebakken uitjes mee. Eigenlijk was ik toen al verkocht, ik ben namelijk groot fan van olijfolie op soep. Ook tijdens het proeven was ik niet teleurgesteld. Ik heb nog nooit pastinaaksoep gegeten, maar ik vond hem erg lekker. Het is een dik soepje, waardoor ik hem goed bij de winter vind passen. De gebakken uitjes doen ook echt eer aan de soep, ze voegen een verrassingselement toe.

Dus, is Supersoep het waard? Absoluut. Als je op een koude winterdag tijdens de blok op zoek bent naar een beetje verwarming, zou ik hier zeker een lekker soepje gaan halen. Nog een pluspunt: geen ongevraagde croutons die door mijn soep zweven. Heb je geen tijd om langs dit restaurant te gaan, dan kun je natuurlijk ook thuis snel iets warms maken.

thuis in een tas met *Cup-a-soup*

Het einde van het jaar komt samen met de blok. Tijdens deze drukke periode heeft geen enkele student tijd (of geld) om uitgebreid in de keuken te staan of hun woonplaats te verlaten voor een lekkere en verwarmende studiesnack. Daarom heb ik ook twee *Cup-a-soupjes* getest, want een simpelere optie dan *Cup-a-soup* bestaat niet. Ik heb het schap in de supermarkt uitgebreid bekeken en heb de volgende twee smaken mee naar huis genomen: pittige tomaat en prei crème.

Te beginnen met de pittige tomaat. Als echte *spiceliefhebber* sprak deze naam me gelijk aan. Helaas doet de inhoud van het soepje zijn naam geen eer aan. Na de eerste slok wachtte ik op de prikkelende sensatie die je normaal van dergelijk eten krijgt, maar helaas bleef dat gevoel uit. Is het een lekkere tomatensoep? Ja. Is het een pittige tomatensoep? Nee, naar mijn mening niet. Naar mijn mening kun je beter voor de gewone tomatensoep gaan.

De tweede *Cup-a-soup* die ik heb getest, was de prei crème. Helaas zag ik toen ik thuiskwam iets teleurstellends op de verpakking: croutons. Misschien is mijn lichte sneer naar croutons je net al opgevallen. Mocht het nog niet duidelijk zijn, ik hou niet van croutons. Waarom zitten in alle *Cup-a-soupjes* croutons? Van zo'n zompig stukje brood in mijn soep word ik niet gelukkig. Nadat ik het merendeel van de croutons uit mijn soepje had gevist, waagde ik me aan het proeven. Het soepje is inderdaad romig, en best wel sterk van smaak. Als je prei lekker vindt (en van croutons houdt), is dit een goede *instant soup*.

tijd over?

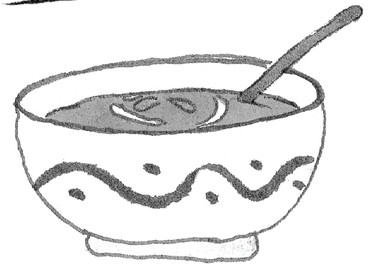
Nood aan een studiepauze? Bepaal je liever zelf de hoeveelheid croutons? Maak dan zelf soep. Afhankelijk van hoeveel tijd je hebt, kun je voor twee opties kiezen: een verspakket of een uitgebreid recept.

Voor de studenten onder ons die tijdens de blok liever minder tijd in de keuken doorbrengen, maar toch iets gezonds en warm willen eten, is een pureersoep de ideale oplossing. Ik ben de variant met broccoli en spinazie van de Albert Heijn gaan uitproberen en ik was aangenaam verrast. Hoewel het geen hoogstaand culinair recept is, is de soep erg lekker. Zeker voor het gemak waarmee je dit gerecht op tafel zet. Je hoeft enkel wat water en een eetlepel olie toe te voegen (het liefst natuurlijk olijfolie). Je gebruikt ook maar één pan, waardoor je afwastijd beperkt blijft.

Heb je tijd voor een wat uitgebreider gerecht, dan wil ik graag mijn favoriete soeprecept met je delen: de tomatensoep met pesto en mascarpone van *eetman.nl*. Ik heb nog nooit een lekkerdere tomatensoep gegeten. Hij is heerlijk romig door de mascarpone en sterk van smaak onder andere door de kaneel die je eraan toevoegt. De ingrediënten zijn simpel en het recept is relatief snel in elkaar gezet. Haal je favoriete stokbrood en je hebt een heerlijke maaltijd. Dit is een perfect gerecht om jezelf te verwennen met iets eenvoudigs, maar toch ontzettend lekkers.

De opties voor soep zijn in overvloed! Of je nu kiest voor een snel *Cup-a-soupje* of de tijd neemt voor een zelfgemaakt gerecht, soep biedt altijd de perfecte oplossing voor de winterse kou. De mogelijkheden zijn eindeloos. Wat je voorkeur ook is, er is voor iedereen een passende variant. Eet smakelijk! □

tekst: Lotte Helmerhorst
beeld: Lena Vercammen
lay-out: Ine Cuypers

GODDELIJKE GERECHTEN

HERONTDEKKING VAN BEGIJNENRECEPTEN

tekst: Cato Van Lerberghe
beeld: Cato Van Lerberghe
lay-out: Ine Cuypers

Tijdens de lezing 'Goddelijke gerechten', die afgelopen maand werd gehouden door het Antwerpse Ruusbroecgenootschap, werd al snel duidelijk dat de erfgoedcollectie van het genootschap een onuitputtelijke bron van nieuwe vondsten biedt. Een jaar geleden ontdekten onderzoekers daar een zeventiende-eeuws handschrift, afkomstig van de Leuvense begijnen, dat zich als een culinaire schat ontpopte. Het bevat een verzameling recepten, elk gekoppeld aan kerkelijke feestdagen en sociale gelegenheden. Dit receptenboek biedt een unieke inkijk in de culinaire gewoonten van de begijnen, maar ook in hun sociaal netwerk: een gemeenschap waarin voedsel een verbindende rol speelt.

Het bijzonderste aan dit geschrift is dat bij elk recept gedetailleerd beschreven staat wie welke portie zou ontvangen. Er werd dus niet alleen voor de geestelijken binnen de gemeenschap gekookt; het voedsel had als doel om iedereen in de dichte omgeving bij elkaar te brengen. Zo ontvingen de parochiepriester en de onderpastoor stukken vlaai tijdens de begijnenkermis, maar ook de rechter en een niet-religieus figuur kregen een portie.

Deze bijzondere vondst vormt de kern van het project 'Goddelijke Gerechten. Smullen van religieus erfgoed', dat werd gelanceerd ter gelegenheid van het honderdjarige bestaan van het Ruusbroecgenootschap. Met steun van de Vlaamse Gemeenschap wordt er gewerkt aan een historisch kookboek, samengesteld uit de recepten van het handschrift en oude drukken van het genootschap. Het kookboek zal een interessante combinatie van geschiedenis, spiritualiteit en culinaire beleving bieden, waarmee lezers zelf aan de slag kunnen. Krijg jij er al honger van?

Tijdens de lezing kregen de aanwezigen alvast een voorsmaakje van het eerste gepubliceerde recept: de begijnenvlaai. Deze zoete lekkernij met een kruidige vulling weerspiegelt de eenvoud en toewijding van de begijnen. Zelf probeerde ik het recept al uit voor de lezing, om helemaal voorbereid te zijn. Weliswaar niet met achthonderd eieren zoals in het oorspronkelijke handschrift. Mijn kleinschalige, op familiemaat gemaakte vlaai met zachte smaken voelde echt als een reis door de tijd. Het was alsof ik zelf een begijntje was, deel uitmakend van hun tradities.

Naast de lezing en het kookboek, dat het komende jaar verwacht kan worden, onderneemt het Ruusbroecgenootschap nog meer initiatieven om het publiek onder te dompelen in hun rijke geschiedenis. Hou hun sociale media dus goed in de gaten om op de hoogte te blijven van nieuwe recepten en activiteiten. En dan zie ik jullie alvast op de volgende smakelijke activiteit! ☐

WORKING HARD OR

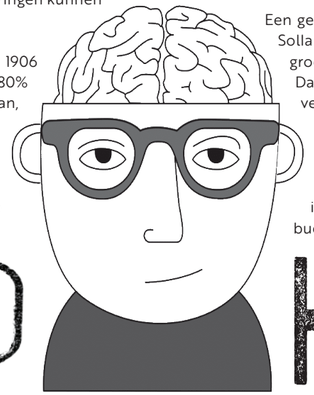
tekst: Lena Bernaerts
beeld: dwarsredactie
lay-out: Julie Vanstraelen

Het is niet omdat je veel onnozele weetjes kent, dat je een betweter bent. Dat bewijst een van onze redacteurs door een waanzinnig interessant, ongelofelijk boeiend of verbluffend spannend feit te delen.

Wat als ik jullie zou zeggen dat 20% van je studietijd zorgt voor 80% van je punt, of dat 80% van het werk tijdens een groepswerk wordt gedaan door 20% van de groepsleden? Ik vermoed dat ik dan bestempeld zou worden als de grootste praatjesmaker van dwars. Gelukkig voor mij staan Vilfredo Pareto en Joseph Juran aan mijn zijde, die mijn gewaagde beweringen kunnen bevestigen en zo mijn naam zuiveren.

Vilfredo Pareto was een Italiaanse econoom die in 1906 vaststelde dat 20% van de Italiaanse bevolking 80% van de rijkdom in Italië bezat. Hier ging Joseph Juran, een Amerikaanse ingenieur en management consultant, mee aan de haal en hij heeft de stelling veralgemeniseerd, namelijk tot: 80% van de uitkomsten wordt veroorzaakt door 20% van de oorzaken. Dit is wat we vandaag de dag het Pareto-principe noemen. Het principe is geen mathematische wet, maar eerder een vuistregel. Niemand weet exact waarom het principe standhoudt, maar als je rond je kijkt, zie je het meteen overal terugkomen. Zo gaat 20% van je kotgenoten 80% van de vieze afwas in de keuken veroorzaken, bestaat 80% van je dagelijkse outfits uit 20% van je kleerkast en die ene groepschat met meer dan 100 berichtjes? Daar zitten altijd dezelfde schuldigen achter.

Dit principe kan de sleutel zijn tot een zorgeloze kerstvakantie en een drie maanden lange zomervakantie. De blok is twee weken lang, wat neerkomt op 336 uur. Als je 20% van die tijd efficiënt benut, al bij al 67,2 uren gespreid over twee weken, hoef je maar 4,8 uren per dag te studeren om 80% van je punt te halen. De enige logische conclusie die ik hieruit kan trekken is dat we allemaal 268,8 uren hebben tijdens deze blok waar we mee kunnen doen wat we willen (indien je niet slaapt)! Hiermee kan je: 293 keer naar de avonturen van Kevin in *Home Alone* kijken, naar Monaco joggen en terug aan een gemiddelde snelheid van 11km/uur of je zou natuurlijk ook voor een 20 op 20 kunnen gaan. Voor mij is de keuze alleszins makkelijk.

Een gelijkaardig principe is *Price's law,* bedacht door Derek John de Solla Price. Deze wet stelt dat de vierkantswortel van een bepaalde groep verantwoordelijk is voor de helft van de totale resultaten. Dat wil zeggen dat er in een groep van vier, twee personen verantwoordelijk zijn voor 50% van het totale werk. Dat lijkt me nog redelijk, maar als we naar een groep van zestien kijken, blijkt de helft van het werk gedaan te worden door maar vier personen en gaan de overgebleven twaalf maar elks iets meer dan 4% van het werk voor hun rekening nemen! Zeker iets om over na te denken tijdens het invullen van de volgende buddycheck of peer review. ☐

HARDLY WORKING

ACHTER HET MASKER VAN ENSOR

Op 19 november 2024 was het 75 jaar geleden dat België afscheid nam van de diverse meester-kunstenaar James Ensor. Het is het Ensorjaar en heel Antwerpen zal het geweten hebben met de vele "Beleef Ensor"-posters doorheen de stad. Vanaf 28 september zijn er 4 nieuwe expo's in verschillende Antwerpse musea te zien en ook het Koninklijke Museum van Schone Kunsten Antwerpen (KMSKA) opende een nieuwe tentoonstelling ter ere van de Belgische kunstenaar. In de expo *Ensors stoutste dromen. Het impressionisme voorbij* pakt het museum nog tot 19 januari uit met zijn vertoning van de grootste Ensorcollectie ter wereld. Benieuwd hoe deze expo in het leven en hoofd van Ensor duikt? Onze redacteur nam alvast een kijkje.

James Ensor was een Belgische kunstenaar met een heel divers oeuvre. Als geboren en getogen Oostendenaar bracht hij tijdens zijn beginnende kunstperiode ook veel tijd door in Brussel, waar hij studeerde aan de Hoofdstedelijke Kunstacademie, maar hij keerde telkens terug naar zijn geliefde geboortestad. Ensor is voornamelijk gekend voor zijn schilderijen met carnavalachtige maskers en gekke skeletten, maar hij is zo veel meer dan dat. Vanaf 1876 tot aan zijn dood in 1949 was hij actief bezig binnen de kunstwereld en dat niet alleen door middel van schilderijen. Naast schilder was Ensor ook een fervent tekenaar, etser en componeerde hij zelfs zijn eigen muziek.

Ensor begon onschuldig met klassieke realistische werken van burgertaferelen met zijn familie als model. Na de oprichting van de vereniging Les Vingts, die hij samen met enkele vrienden van de Kunstacademie oprichtte, ontwikkelde hij langzaamaan een experimentele kunststijl. Met *De oestereetster* dook hij als pionier in België in de stijl van het impressionisme. Daarnaast speelde hij ook met het expressionisme en symbolisme. Ensors kunst groeide van de uitbeelding van de werkelijkheid uit tot een karikatuur van de waarachtige bedoeling van de mens. Het werk van de grootste Belgische modernist blijft echter vooral beïnvloed door spot, pessimisme en zijn wil en drang naar vernieuwing.

Daarnaast heeft ook licht altijd een grote rol in zijn kunst gespeeld. Het licht was Ensors grote liefde en die bracht hij op verschillende manieren tot leven op zijn doeken. Door te spelen met kleur en leegte schoof hij de aandacht weg van de hoofdfiguren op zijn doek en toonde hij meer beweging en focuste hij op de lichtinval. Let er maar eens op als je zijn werken bekijkt en het zal je niet verbazen dat hij zichzelf ook wel 'de vader van het licht' noemde.

De expo *Ensors stoutste dromen* nodigt je uit om mee te gaan op een mooie en leerrijke tocht doorheen het leven van de kunstenaar. Elke zaal is ingericht in een eigen kleur en thema, waarbij licht altijd een rol speelt, en verkent de verschillende aspecten van zijn kunst doorheen zijn carrière van bijna 70 jaar. Bij binnenkomst van de tentoonstelling word je welkom geheten door de curator Herwig Todts in een korte video. Hierin moedigt hij je aan om verschillende soorten hoeden op te zetten om James Ensor, de kunstenaar en de persoon, te ontdekken. Probeer dus om zijn kunst vanuit diverse hoeken te bekijken en hou je niet vast aan logica of duidelijke grenzen.

Op een regenachtige dag doken mijn grootouders en ik het KMSKA in om de tentoonstelling te ontdekken. Als kunstliefhebber genoot ik van de mooie schilderijen, maar ook zeker van de interessante weetjes die we op verschillende manieren ontdekten doorheen de expo. Net zoals Ensor gebruik maakte van verschillende beeldmiddelen, doet het KMSKA dat ook met bijvoorbeeld een kijkdoos waarin een ander perspectief wordt gegeven op een van zijn schilderijen of door de bezoeker zelf aan het werk te zetten met potlood en papier. De expo combineert het grote oeuvre van Ensor met moderne facetten zoals touchscreens en audiotours in de app van het museum. In de audiotour worden twaalf kunstwerken in de kijker gezet. Door middel van de verschillende touchscreens in de zalen kan je als bezoeker – letterlijk – inzoomen op zijn werk. Het leukste aan deze methode vond ik de touchscreens in de zaal "Ensor aan het werk". Daarop kan je zelf onderzoek uitvoeren op enkele schilderijen met behulp van verschillende technieken. In video's leggen experts uit wat deze technieken inhouden en hoe zij die gebruiken in hun onderzoek. Onder andere een doctoraatsstudente van Universiteit Antwerpen komt hierbij aan het woord.

Naast deze tentoonstelling ter gelegenheid van 75 jaar zonder Ensor startte het KMSKA in 2013 al het Ensoronderzoeksproject op. Hierin wordt het creatieve proces van de schilder van begin tot einde onderzocht via een combinatie van kunsthistorisch onderzoek en materieel-technisch onderzoek. Van de bronnen die hij als basis voor zijn werk gebruikte, tot zijn brieven en eerste schetsen, alsook zijn verf en verschillende schildertechnieken worden onder een vergrootglas gehouden in dit onderzoeksproject. Daarnaast wordt er ook beroep gedaan op modernere methoden zoals röntgenstraling en infraroodlicht om door te dringen tot de kern van Ensors werk.

Doorheen zijn carrière bouwde Ensor een groot oeuvre op en experimenteerde hij met verschillende kunstvormen. De kunst van deze homo universalis is dan ook niet te vatten binnen één kunststijl, maar onderging een serieuze evolutie, net als hijzelf. Volgens Todts kan je hem het best omschrijven als een *fumist*, iemand die tradities niet te nauw nam en vooral wilde provoceren. Ensor was een avant-gardist die voortdurend op zoek was naar nieuwe kunstvormen en -technieken die niet eerder gebruikt waren. Hij maakte in 65 jaar ongeveer 850 schilderijen. Dat komt uit op ongeveer 13 schilderijen per jaar, zijn andere kunstvormen dus nog niet meegeteld. Hij was een uitzonderlijke man die op de eerste plaats de beste in zijn vak wou zijn en niet wegdook van een uitdaging. Om af te sluiten met de woorden van het museum zelf: "Hij diende het licht en stak de draak." □

tekst: Hanne Colémont
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Julie Vanstraelen

Liefste fans en dwarsredactie

Met al mijn pootjes op het hart: het spijt me dat ik jullie zo plots heb verlaten. Weet dat ik, overal waar ik kruip, volop geniet. Nadat ik ons gezellig redactienestje verliet, ben ik de stad ingekropen. Onderweg kwam ik langs een café met spinnende pluizenbollen. Ik vond het er zo knus dat ik bijna vergat weer verder te gaan. Daarna dacht ik er even aan terug te komen – echt waar! – maar iets in mij zei: "Burt, duizend pootjes zijn gemaakt om te bewegen." Ik ben via een verborgen spleet in een Eurostarwagon geglibberd en *hop!* het Kanaal overgestoken. Londen! Ik ontmoette er een beerachtige heer in blauwe jas. Hij bood me marmelade aan, maar ik bleef liever trouw aan mijn kruimelcrunchdieet. Daarna kriebelde het om nog meer te reizen, dus kroop ik op een vrachtschip naar IJsland. Daar ben ik gaan sleeën terwijl Björk me toezong. Wanneer jullie dit lezen, ben ik alweer verder getrippeld. Misschien geraak ik wel tot de Noordpool en kijk ik op de Kerstman zijn lijst of jullie braaf geweest zijn. Misschien vind ik een magisch land ten oosten van de zon, ten westen van de maan. Misschien keer ik terug met een spectaculair artikel wanneer ik de yeti ontdek. Eén ding is zeker: ooit, wanneer ik een glanzende, fladderende versie van mezelf word, vlieg ik naar jullie terug. Verdwalen doe ik niet – mijn duizend pootjes kennen de weg naar huis en mijn hart wijst altijd naar jullie.

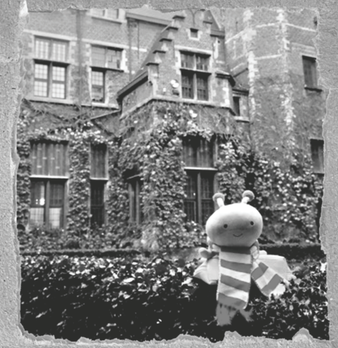
Kriebelende groetjes BURT

Vaarwel Antwerpen!

beeld: Anne-Marie Dimitrov, Ine Cuypers en Yulia Yuryeva
lay-out: Ine Cuypers

Dit is dus de universiteit waar de dwarsredactie het altijd over heeft. Als echte boekenwurm verkende ik de bibliotheek. Bijzondere keuze wel, zo'n gebouw zonder dak.

Groetjes uit IJsland!

Kattencafé Katmosfeer in Antwerpen was heel gezellig, maar ben ik niet schattiger dan de katten?

Mijn eerste keer underground

HET STUDENTENOVERLEGCOMITÉ:

Op woensdag 20 november ging dwars naar het Studentenoverlegcomité (SOC). Dat is een open gesprek tussen studenten, personeel en beleidsmakers van Universiteit Antwerpen. Studenten mochten op voorhand vragen insturen. Die vragen werden opgedeeld in zes categorieën, en gesteld door drie moderators: Laurens Verhaegen (voorzitter van de Studentenraad), Jan Schelfhout (voorzitter van Unifac) en Jens Leus (praeses van Demetris).

Om van start te gaan vertelde Rector Herwig Leirs over zijn eerste 100 dagen als rector. Thema's waarop hij heeft ingezet zijn aanspreekbaarheid en interdisciplinariteit. Daarmee verwijst hij naar de transversale vicerectoren: Steven Van Passel (Valorisatie & Ontwikkeling), Maarten Weyn (Onderzoek & Impact), Chris Van Ginneken (Onderwijs & Studentenzaken) en Nathalie Dens (Maatschappelijk Engagement & Internationaal Beleid). Daarna werd hem gevraagd welke klimaatdoelstellingen hij wil bereiken tijdens zijn ambtstermijn. Leirs wil UAntwerpen nog steeds klimaatneutraal maken tegen 2050, maar geeft toe dat dat moeilijk zal worden. Een concreet actieplan is er nog niet, maar Leirs wil optimaal inzetten op zonnepanelen. Een belangrijke kanttekening daarbij is dat die zonnepanelen slechts 5 procent van de nodige energie zouden voorzien als onze campussen volledig vol zitten en de zon optimaal schijnt. Of hij concrete plannen heeft rond energiezuinigheid of renovatie van verouderde gebouwen, is niet duidelijk.

Het eerste thema van de avond was communicatie en ICT. Daarbij ging het uiteraard over de tweestapsverificatie op het studentenportaal. Departementshoofd Geert Vera legde uit dat we niet meer om die tweestapsverificatie heen kunnen. UAntwerpen is namelijk door richtlijnen van de EU verplicht om die in te voeren. Hij geeft ook toe dat er momenteel geen enkele manier is om de multifactorauthenticatie te vereenvoudigen voor studenten. Toch blikt hij hoopvol vooruit naar toekomstige technologische snufjes zoals gezichtsherkenning om het systeem te vereenvoudigen.

De tweede vraag rond ICT ging over de mogelijkheid om je naam te veranderen op SisA. Denk hierbij aan studenten die een andere roepnaam hebben dan hun officiële naam of studenten die om persoonlijke redenen van naam veranderen. Binnenkort is er de mogelijkheid om je roepnaam toe te voegen, maar dat verandert niet per se je studentenmailadres en kan dus voor heel wat verwarring zorgen. Je gender kan je niet veranderen op SisA. Dat komt omdat studenten zich moeten inschrijven met 'officiële gegevens', waardoor UAntwerpen ze niet kan aanpassen. Je kan je daarbij afvragen welke relevantie je genderidentiteit heeft bij een inschrijving, maar daarover werd niet uitgeweid. Ten slotte kunnen transstudenten tegenwoordig een 'vervroegde' naamswijziging aanvragen wanneer hun overheidsnaam nog niet is aangepast. Dat kon tot voor kort pas wanneer het 'ganse transitieproces' (?) werd voltooid.

Het tweede onderwerp was onderwijs en de aandacht ging al snel naar lesopnames. Daar is momenteel nog geen centraal beleid voor, wat wil zeggen dat professoren zelf beslissen of ze lesopnames maken en voor wie ze die beschikbaar stellen. Dat zorgt ervoor dat niet alle studenten gelijke kansen krijgen. Vicerector Van Ginneken vindt dat lesopnames de norm moeten zijn voor een inclusief beleid. Op lange termijn moet er dus inderdaad een centraal beleid komen, maar er is volgens de vicerector nog een lange weg te gaan. Professoren zijn vaak nog bang dat ze iets verkeerds zullen zeggen of dat hun moppen uit de context zullen worden gehaald. Mijn oplossing? Maak geen ongepaste grappen!

tekst: Emma Mertens
beeld: De Studentenraad
lay-out: Emma Mertens

dwars VELT HAAR OORDEEL

Ook over onverwachte of verdoken studiekosten werd een vraag gesteld. Momenteel wordt er in de Onderwijsraad bij alle opleidingsonderdelen gevraagd wat de kosten zijn voor hun vak. Zo wil de universiteit de studiekosten per opleiding in kaart brengen. Voor sommige opleidingsonderdelen is dat moeilijk omdat bepaalde practica en softwarepakketten steeds duurder worden. Het is lastig om die kosten door te rekenen aan studenten, maar onze universiteit staat er financieel niet goed voor. Ze krijgt normaliter financiering naargelang de studentenpopulatie. Als die 2 procent stijgt, zou de overheid haar toelage moeten verhogen met 2 procent, maar dat is de voorbije acht keer niet gebeurd. Een schrale troost voor studenten die steeds meer studiekosten moeten betalen.

Na onderwijs kwam infrastructuur aan bod. Studenten van de groene campussen weten het allemaal: mobiliteit is er een heikelpunt. Wie er gebruik maakt van het openbaar vervoer wordt haast afgestraft door het universum. Als de bus niet afgeschaft is, komt hij wel te laat. Daarom kiezen veel studenten er momenteel voor om met de auto te komen. Hierover is er helaas enkel slecht nieuws: de universiteit heeft weinig invloed op mobiliteit. Ze ging al vaak in gesprek met De Lijn, maar dat bleek tevergeefs. Ook Velo wil geen fietsstation plaatsen in de omgeving.

Ten slotte ging het over het studentenleven. Hierbij waren mentaal welzijn en eenzaamheid belangrijke thema's en was er vraag naar regelmatige activiteiten rond mentaal welzijn. Nu gebeurt dat enkel tijdens de Mind Matters Week. Departementshoofd Studentenvoorzieningen Koenraad Keignaert legt uit dat dat niet zo eenvoudig is. In de eerste plaats is het uitputtend om zulke activiteiten te organiseren, maar vooral een gebrek aan middelen strooit roet in het eten. Keignaert verwijst wel naar RECHARGE, een waaier aan activiteiten om zowel je fysieke als mentale welzijn te versterken. Een kanttekening hierbij is dat de reeksen rond mindfulness en breathwork al afgelopen zijn... Boksen en yoga kan wel nog met Sportsticker+.

Na mentaal welzijn was ook ASK-Stuwer een thema. Keignaert meldt dat er bij de ontheffing van de koepelvereniging in februari een poging werd ondernomen om een nieuwe koepel op te richten. In verhouding tot de inspanningen van het departement was het resultaat zeer bedroevend. Begin dit academiejaar ging zijn departement opnieuw aan de slag met een koepelvereniging voor de buitencampussen. De koepel krijgt een nieuwe naam, missie en verhaal die door alle verenigingen gedragen worden.

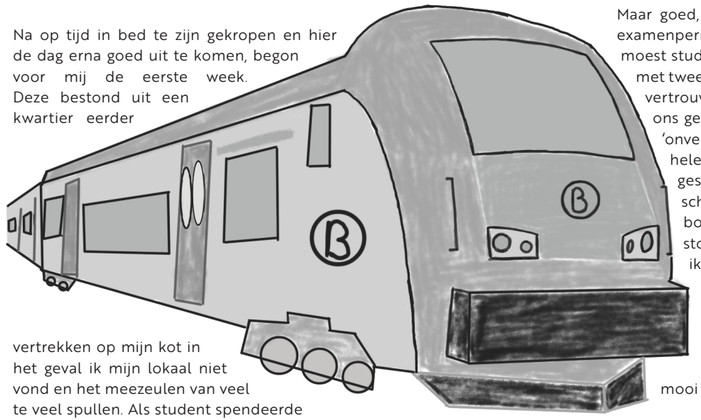
Wat heeft dwars geleerd van het Studentenoverlegcomité? De universiteit is en blijft een logge bureaucratie, waar niet alle departementen staan te popelen om vragen en goedbedoelde suggesties te ontvangen. De avond werd dan ook gekleurd met een flinke portie animositeit en wantrouwen. Geen wonder dat studenten zich steeds minder engageren. □

STUDEREN, STRESSEN EN STRIJDEN ALS EERSTEJAARS

tekst: Laura Aerts
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Ine Cuypers

Op 23 september stapte ik 's morgens op de trein die me naar mijn nieuwe avontuur zou brengen: studeren aan de universiteit van Antwerpen. Zonder vertraging bereikte ik de aula waar de welkomstspeech werd gehouden en na een kort bezoek aan Students on Stage begon ik met het verkennen van wat mijn tweede thuis zou worden. Voor veel studenten lijkt het alsof ze al jaren hun broek verslijten op de soms slecht zittende schoolbanken, maar met dit artikel neem ik jullie weer mee naar het avontuurlijke leven van de eerstejaars.

Na op tijd in bed te zijn gekropen en hier de dag erna goed uit te komen, begon voor mij de eerste week. Deze bestond uit een kwartier eerder vertrekken op mijn kot in het geval ik mijn lokaal niet vond en het meezeulen van veel te veel spullen. Als student spendeerde ik een vierde van mijn tijd in de les, twee vierde op kot en een vierde in Universitas. Dit gezellige boekenwinkeltje waarvan de populariteit zo groot is dat studenten er een uur voor willen aanschuiven, heeft me heel wat kopzorgen bezorgd. Dagelijks was ik nieuwe cursussen aan het bestellen, zodat ik ze de eerste les zeker al in mijn bezit had. De weken daarop stond ik opnieuw aan te schuiven om te vragen naar niet-voorradige, maar wel bestelde boeken. Ik verbaasde me over de volle aula's, die op dit moment al goed geslonken zijn, en de relatief kleine hoeveelheid leerstof, waar ik nu al weer naar verlang. Zowel de aula's als de professoren waren ook moderner dan ik gedacht had.

Maar goed, we zijn ondertussen al bijna aangekomen aan wat mijn eerste examenperiode zal worden. Waar ik me eerst afvroeg wanneer ik al de leerstof moest studeren, heeft me, na het bekijken van het rooster, wel gerustgesteld: met twee weken kerstvakantie en één tot twee examens per week heb ik wel vertrouwen dat alles goed zal komen. Het moet wel goed komen! Tussen ons gezegd, we hebben ook al ergere dingen overleefd: NMBS-stakingen, 'onverwachte' presentaties (kuch kuch, vergeten presentaties) of voor de hele aula opeens aangesproken worden door de prof. Over professoren gesproken, je beseft pas welk trauma je tijdens zes jaar middelbare school hebt opgedaan als je zelfs nog na een maand strest dat de prof boos gaat worden als je je taak bent 'vergeten' te maken. Zelfs vandaag stond mijn hart weer een paar minuten stil toen ik me realiseerde dat ik een deel van mijn cursus op kot was vergeten. De angst om te laat te zijn was echter groter dan de stress om niet in orde te zijn.

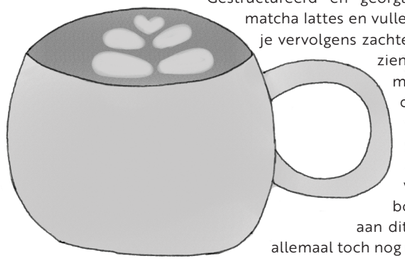
Ik hoop dat ik de studenten die zich herkennen in mijn stressvol leven een hart onder de riem heb kunnen steken. Voor zij die zich afvragen hoe iemand zo kan leven, prijs jezelf gelukkig. Dan ga ik nu mooi op tijd in mijn bed kruipen (het is voorbij middernacht). □

STUDEREN OP HET SCHERM

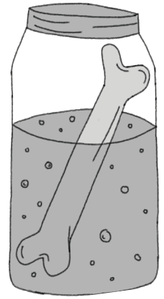
***It's the most wonderful time of the year* – en misschien ook de meest gevreesde. De vele herinneringen aan de examens zullen je waarschijnlijk al je strot uitkomen en zelfs het geliefde toevluchtsoord van het internet is tegenwoordig niet meer veilig. Je bent ze waarschijnlijk al tegengekomen: de studerende influencers. Hun accounts houden zich niet bezig met playbacken, dansen of overdreven acteren: ja hoor, ook studeren levert nu duizenden volgers op.**

Wie tijdens het studeren al eens grijpt naar hun gsm, hoopt meestal ook tijdens het scrollen niet geconfronteerd te worden met de donkere wolk van de examenperiode. Helaas zijn er profielen in overvloed die, ieder op zijn eigen manier, de al gestresseerde student zich mogelijks nog slechter laten voelen. Tenzij je echt geluk hebt: een herkenbare sketch of een panikerende medestudent kunnen je soms wat meer moed geven. Als je echter pech hebt, kom je in de val terecht van één van de volgende types.

Nummer 1: de #*aesthetic*. Deze glimmende, slanke *it-girls* wijken niet af van hun jaloersmakend ordelijke levensstijl gewoon omdat de examens eraan komen. Gestructureerd en georganiseerd maken ze hun matcha lattes en vullen ze hun waterbekers om je vervolgens zachte studeerbeelden te laten zien met bijhorend pianomuziekje. Na het kijken van deze rustgevende video's voel je je soms helemaal gemotiveerd: zo wil ik ook zijn! Maar wanneer je dan weer huilend achter je boeken zit en terugdenkt aan dit soort personen, lijkt het allemaal toch nog net iets tragischer.

Nummer 2: de superheld. Op het eerste gezicht zijn deze influencers zeer herkenbaar: ze stellen hun werk uit tot het laatste moment, drinken ongezonde hoeveelheden Red Bull en blokken vervolgens de hele nacht door. Laat je echter niet vangen: deze mensen slagen negen op tien keer met vlag en wimpel. Zij mogen de scrollende student dan misschien in de eerste plaats een beter gevoel geven, maar ervanuit gaan dat deze methode ook voor jou de slaagkans effectief vergroot, is toch geen goed idee.

Nummer 3: het studeermonster. Deze studenten genieten van hun superioriteit; zij hebben de kunst van het extreem studeren volledig onder de knie. Zij zetten hun wekker om drie uur 's nachts, om dan vervolgens versterkende middeltjes als bottenbouillon en proteïneyoghurt binnen te steken en te studeren tot de maan opnieuw hoog aan de hemel staat. Misschien lijkt hun leven niet zo aantrekkelijk als dat van nummer 1, maar het effect blijft hetzelfde: je voelt je ontzettend, compleet inferieur.

Op deze manier zijn het niet enkel de vakantiekiekjes, dure outfits of perfecte relaties op het internet die je laten voelen alsof je iets verkeerd doet: ook studeren moet nu altijd beter. Misschien is het dan toch maar beter om die video's over te slaan: wat werkt voor jou, is uiteindelijk toch het beste. □

tekst: Julie Vanstraelen
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Anne-Marie Dimitrov

EEN CAMPUSAVONTUUR: OP ZOEK NAAR NATUUR

Het klimaatthema lijkt de laatste jaren niet meer weg te slaan uit de actualiteit. De COP in Bakoe is al goed en wel achter de rug en het volgende alarmerende klimaatrapport verschijnt op je beeldscherm. Heel wat mensen op de universiteit engageren zich echter voor het welzijn van Moeder Aarde. Van GreenOffice tot het Climate Team, er is engagement in overvloed! Dit artikel neemt je mee op reis, van hoe deze redacteur bij het Climate Team belandde, wat hij ondernam en welke lopende projecten hem boeien.

Ik neem je mee door de tijd, terug naar een van die warme dagen in mei die je al dromend doet verlangen naar verre vakantiebestemmingen in de zomer. Zoals altijd vergat ik de weer-app te checken en sta ik daar in mijn lange broek, speciaal gematcht met mijn vestje dat toch iets warmer blijkt dan gedacht. De bibliotheek vult zich op zulke dagen met een verzengende hitte en wordt zo onaantrekkelijker dan een gastcollege van drie uur zonder pauze. Ik besluit om te genieten van de zon en droom er al van om me neer te vleien op een van de grasperkjes op het Hof van Liere. Bij het verlaten van de bibliotheek valt mijn oog op het pleintje dat tussen het C- en V-gebouw ligt. Het plein is volledig verhard en bestaat uit een lange zitbank in dialoog met een standbeeld. De drukste plek op het plein bevindt zich echter onder een enkele boom, waar studenten verkoeling zoeken. Het pleintje brengt een zekere troosteloosheid met zich mee. De bank nodigt niet uit om op te zitten en de boom lijkt haast uit te schreeuwen dat die zelf dringend een lening wil afsluiten om te verhuizen naar een locatie waar het wel gezellig vertoeven is. De boom lijkt zich tot me te richten en vraagt om een oplossing. Nog voor ik het goed en wel besef, ga ik op zoek naar allerlei manieren om de campus te ontharden.

initiatieven in overvloed

Met wat gezonde zenuwen en een klein hartje spreek ik af met de klimaatcoördinatoren van de universiteit, Josefine Vanhille en Matthias Verstraeten. Ze vertellen me dat het Climate Team in 2019 werd opgericht en hoe studenten, professoren en andere enthousiastelingen zich kunnen aansluiten. Het team organiseert zich in werkgroepen per thema, van mobiliteit tot voeding, van circulariteit tot natuurbeheer. Ik leg mijn bijbelachtig verhaal uit en vertel hoe ik een jungle van een campus voor me zie waar het krioelt van de insecten. Ze luisteren met veel interesse naar me en nog tijdens datzelfde gesprek word ik lid van het Climate Team. Er passeert een jaar gevuld met lezingen, workshops, activiteiten en veel meer. Een jaar waarin frustraties afgewisseld worden met hoopvollere momenten, een jaar waarin mails gestuurd worden die niet altijd beantwoord worden, een jaar waarin veel mogelijk lijkt en weinig verandert. Ik voel me het ene moment Greta Thunberg en het andere moment een ambtenaar in een kafkaiaans systeem. Ik stel een vraag aan de opkomende rectoren tijdens het rectordebat, geef een workshop rond het ontharden van de Stadscampus, denk mee na over hoe we diezelfde ontharding kunnen realiseren en nog veel meer. De veelvuldige projecten die het Climate Team (opgezet vanuit studenten en personeel, gericht op het beleid van onze eigen instelling: UAntwerpen) en GreenOffice (van studenten naar studenten, ondersteund door de milieudienst) op poten zetten, verdienen het om even vermeld te worden: gaande van de filmavonden en lezingen tot de organisatie van een heuse Climate Week aan de universiteit, een *repair café*, tot de aanplanting van groene gevels en dan nog vergeet ik het merendeel. In al mijn enthousiasme verlies ik de tijd en bijgevolg de boom wat uit het oog, tot me enkele weken geleden ter ore komt dat enkele studenten van de Master Sustainable Urban Bioscience Engineering werken aan een project om de parking aan het R-gebouw te ontharden. Met een pen in de hand, een portie nieuwsgierigheid en een hoofd vol vragen, probeer ik uit te vissen wat het project omvat.

vijftig tinten groen: de Stadscampus herdacht

"Tijdens een meeting van het Climate Team gaven ze aan dat ze zochten naar inspiratie om de parking aan het R-gebouw te ontharden. De Stadscampus kent een overcapaciteit aan parkeerplaatsen en de R-parking zou anders ingevuld kunnen worden. Dit leek me een ideaal onderwerp, aangezien ik op dat moment nog geen casus had." Aan het woord is Arne Ven, praktijkassistent voor het vak Integrated Case, onderdeel van de Master Sustainable Urban Bioscience Engineering. Arne vertelt honderduit waarom er gekozen werd voor de R-parking (op die manier kunnen de omliggende bewoners ook van het groen genieten), over de enthousiaste reactie van de studenten en waarom de R-parking nu misschien wel groen oogt, maar dat niet is: "Het soort groen op de R-parking is niet meteen bevorderend voor de biodiversiteit. Zo zijn er vooral struiken met de sneeuwbes. Deze bes heeft haar naam gekregen doordat de bessen er zelfs in de winter nog hangen. Niemand wil de bes, zelfs de vogels niet." Hij vertelt hoe een student aangaf dat je meer langs het groen, in plaats van in het groen wandelt. De studenten dienen zelf ook na te denken over hoe ze dat groen willen invullen. De dachten bijvoorbeeld al aan fruitbomen of een moestuin.

Dat de parking niet eeuwig een stelplaats voor auto's hoeft te blijven, blijkt onder meer uit enkele tellingen van het Climate Team. Hoewel de R-parking doorgaans wel aardig bezet is, zijn er andere parkings waar geen wagens te bespeuren zijn. Volgens Arne ligt het grotendeels aan een communicatieprobleem tussen de universiteit en haar medewerkers: "Er is voor de rest

genoeg parking aanwezig, waarvan niemand op de hoogte is. Je vindt ze zelfs niet op de online platforms van de universiteit." Wanneer het leerrijke gesprek achter de rug is, durf ik zelf al voorzichtig vooruit te kijken. Terwijl Arne me op het hart drukt dat de case opdracht van de studenten fictief is en er nog geen beslissing viel op het beleidsniveau, beweegt er vanalles onder de waterlijn. Hoewel mijn boom het hoogstwaarschijnlijk dus nog enkele jaren alleen zal moeten uitzingen, worden de ideeën waar studenten nu aan denken op een dag misschien wel de realiteit. Mocht je na het lezen van dit artikel zelf graag meer informatie vinden over het Climate Team en GreenOffice, kan dat via hun nieuwsbrief, Instagramkanalen en de website van de universiteit. □

tekst: Jeroen Gyselings (extern)
beeld: Jeroen Gyselings
en Enrico Ganguile (extern)
lay-out: Thijs van Dam

BART VAN LOO: BOURGONDISCHE SHOW IN DE KONINGIN ELISABETHZAAL

Afgelopen maand vulde Bart Van Loo de Koningin Elisabethzaal met een meeslepende voorstelling die deel uitmaakte van zijn tour over zijn nieuwste boek *Stoute schoenen*. Het publiek werd meegenomen op een historische reis door de Bourgondische geschiedenis, doorspekt met humor en emotie. De show had werkelijk alles: van zijn erotische, maar minder succesvolle boek tot het vertellen van middeleeuwse verhalen aan zijn dochter, compleet met monsters onder het bed en Karel de Stoute als bondgenoot. *Stoute schoenen* is niet zomaar een nieuw boek. Het dient namelijk als een soort routekaart door het succes van zijn vorige werk *De Bourgondiërs*. Van Loo slaagde erin om de geschiedenis van de Lage Landen op een toegankelijke en boeiende manier tot leven te brengen. Ondanks dat Antwerpen niet de meeste Bourgondische hotspots heeft, blijft ons stadje toch een belangrijke leidraad in zijn verhaal. dwars focust op de drie meest prominente plaatsen met een Bourgondisch verleden.

Het Steen

Een van de iconen waar Van Loo bij stilstond, is Het Steen dat al meer dan acht eeuwen de Scheldekade siert. Dit gebouw is niet alleen een van de oudste overblijfselen van de stad, maar ook een monument dat symbool staat voor de lange, bewogen geschiedenis van Antwerpen. Het was oorspronkelijk gebouwd in de elfde of twaalfde eeuw als vesting om de stad te beschermen en groeide uit tot een burcht en een symbool van macht en rechtspraak. Het gebouw was onderdeel van de groeiende stad, die in die tijd steeds belangrijker werd dankzij de handel over de Schelde.

In de vijftiende eeuw, toen de Bourgondiërs Antwerpen tot een economisch centrum ontwikkelden, kreeg Het Steen een nieuwe betekenis. De Bourgondische dynastie liet overal in hun rijk indrukwekkende gebouwen achter als teken van hun macht. Karel V, de laatste Bourgondische keizer, gaf opdracht om Het Steen te herbouwen. Deze renovaties zijn duidelijk zichtbaar waar de robuuste romaanse steenblokken van het oorspronkelijke gebouw contrasteren met de latere, verfijndere stijl die Karel V toevoegde. Van Loo voegde eraan toe dat het gebouw na de Bourgondiërs ook als gevangenis werd gebruikt, wat ironisch is voor een plek die oorspronkelijk was ontworpen om macht uit te stralen.

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal

De Onze-Lieve-Vrouwekathedraal is een ander monument dat een cruciale rol speelt in de geschiedenis van de stad en de Bourgondische invloed. Hoewel de bouw van de kathedraal al begon vóór de komst van de Bourgondiërs, bereikte hij zijn uiteindelijke pracht en praal pas tijdens hun heerschappij.

De O.L.V.-kathedraal in Antwerpen is de plek om je Bourgondische geschiedenishart op te halen, en het zogenaamde 'Bourgondische raam' is daar het perfecte voorbeeld van. Dit glasraam, te vinden in de huidige Sint-Antoniuskapel, laat Filips de Schone en zijn vrouw Johanna van Castilië zien, samen met hun patroonheiligen en een hele verzameling wapenschilden en symbolen, van Bourgondië en Oostenrijk tot Spanje, Beieren en Milaan.

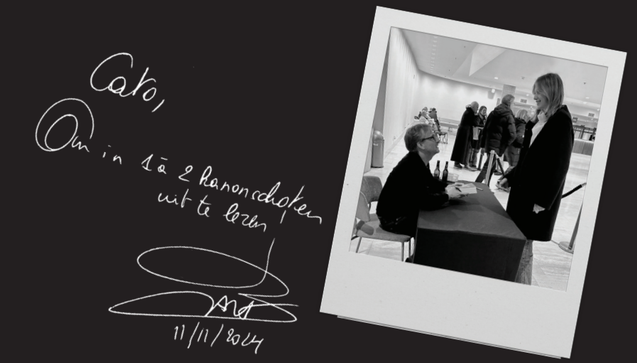
Dit was belangrijk omdat Filips koning was van Spanje, alsook aartshertog van Oostenrijk en hertog van Bourgondië. Dit raam dient ter herinnering aan de tijd dat Antwerpen een hotspot was in de Bourgondische wereld. Als hertog van Bourgondië staat Filips dus symbool voor die grootse, internationale allure waar Antwerpen (en dus ook wij) trots op mag zijn!

verstopte Bourgondische kapel in de Lange Nieuwstraat

Dit kleine, verborgen gebedshuis was wel het bijzonderste waarover Bart Van Loo kwam vertellen. Het is zelfs voor veel doorgewinterde Antwerpenaren een totaal onbekend en ontoegankelijk juweel.

De kapel werd gebouwd door Jan van Immerseel, een invloedrijke Antwerpse figuur uit de vijftiende eeuw. Jan was niet alleen een belangrijke raadsman van Maximiliaan van Oostenrijk, de schoonzoon van Karel de Stoute, maar ook een militaire bondgenoot van de Bourgondiërs. Het gebouw is een eerbetoon aan de dynastie die hem zijn invloed en macht gaf. De kapel heeft een bijzondere architectuur, met kruisribgewelven en glasramen die direct verwijzen naar de Bourgondische en Habsburgse erfenis.

De schilderingen in de kapel vertellen het verhaal van de Bourgondische heerschappij en de strategische huwelijken tussen de Bourgondiërs, de Habsburgers en de Spanjaarden. Zo ook het huwelijk tussen Filips de Goede en Isabella van Portugal. Het lijkt bijna een miniatuurversie van de grotere Bourgondische erfenis, met symbolen die herinneren aan het Gulden Vlies en de huwelijken die de Bourgondiërs met de Habsburgers verbonden. De heilige Sint-Andreas, patroonheilige van het Bourgondisch huis, siert een van de ramen en wordt zo een eerbetoon aan de dynastie die de stad, en Jan van Immerseel zelf, groot maakte.

Met *Stoute schoenen* bracht Bart Van Loo de Bourgondische erfenis in Antwerpen op een indrukwekkende manier tot leven. Van Het Steen en de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal tot de verborgen Bourgondische Kapel. dwars wacht alvast in spanning af waar zijn volgende boek ons mee zal verrassen. □

tekst: Cato Van Lerberghe
beeld: Cato Van Lerberghe
lay-out: Myrddin-Merlijn Groffi en Lena Verzammen

KERSTMAGIE ZONDER LEGE PORTEMONNEE

De dagen worden korter, lichtjes fonkelen in de straten en de geur van kaneel hangt in de lucht. Kerstmis staat voor de deur, en dat betekent cadeautjes! Tussen lesroosters, bijbaantjes en de hoge kothuur is er vaak weinig ruimte voor die extra uitgaven. Geen nood: d~~w~~ars verzamelde enkele cadeau-ideeën die je helemaal niets kosten.

All I Want For Christmas Is Deze Playlist

Een gepersonaliseerde Spotify-playlist is het ultieme *jingle bell rock*-cadeau. Stel een lijst samen met nummers die je doen denken aan de persoon voor wie de playlist is. Diens favorieten kunnen niet ontbreken, maar voeg ook die obscure track toe die je ooit samen op café hoorde of liedjes waarvan je overtuigd bent dat de ander ze dringend moet leren kennen. De strik rond het cadeau? Een ietwat cliché titel, zoals *All I Want For Christmas Is [naam van je naaste].* Je kunt de playlist onder de boom leggen met een playlistkaart. Print een mooie kerstkaart uit of schrijf een handgeschreven briefje met een persoonlijke boodschap. Zet er de naam van de playlist op, eventueel met een Spotifycode die je eenvoudig genereert via *spotifycodes.com.* Zie daar: een cadeau waar Mariah Carey jaloers op zou zijn.

Jingle All the Way door Mijn Stad

Een VIP-tour door je studentenstad is het perfecte cadeau voor vrienden die in een andere stad studeren of voor je familie. Neem ze mee naar de beste koffiebar en de mooiste straatkunst. Je kunt de uitnodiging geven in de vorm van een kerstkaartje, maar waarom niet *all the way* gaan en je eigen reisvoucher ontwerpen met Canva? Zoek op "reisbon" en je krijgt tal van sjablonen. Extra tip: er zijn talloze andere ervaringen waar je een bon voor kunt maken, zoals een avond films kijken met popcorn of een fotosessie.

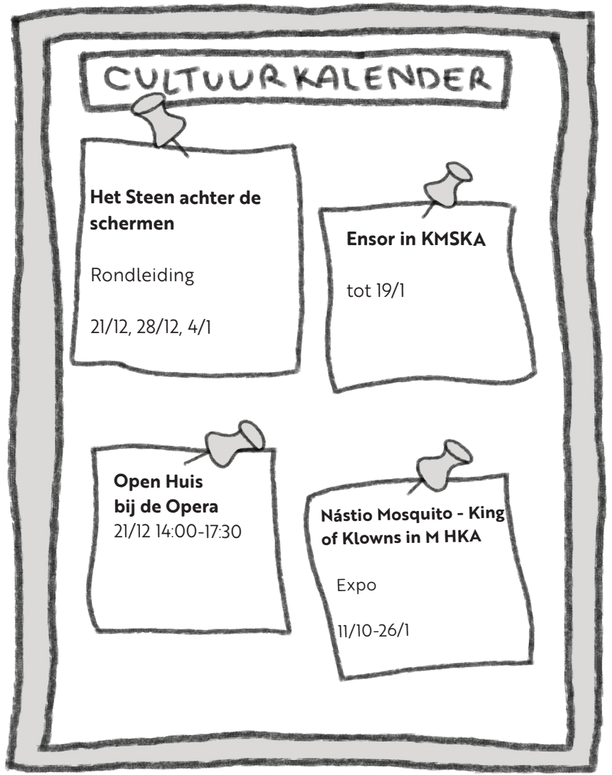
groener dan de Grinch

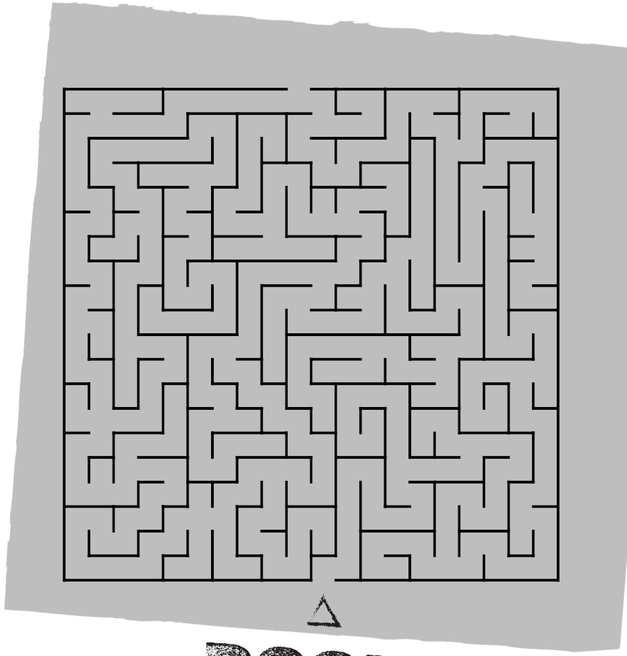
Planten zijn geweldige cadeaus. Neem een stekje van een plant die je toevallig niet dood hebt laten gaan, zet het in een potje (een gerecycleerd blik, een yoghurtpotje, wat je maar vindt), voeg een label toe met verzorgingstips en voilà: een persoonlijk en duurzaam geschenk. Wil je het extra feestelijk maken? Schilder de pot in kerstkleurtjes of versier hem met glitters.

warmer dan de haard

Een handgeschreven brief is als een tedere omhelzing in papierformaat – geen batterijen, geen wifiproblemen, alleen maar pure, ouderwetse warmte. Je kunt een brief schrijven met je beste kerstherinneringen, of je kunt je creatieve brein aan het werk zetten met een persoonlijk gedicht. Het klinkt misschien simpel, maar je zult zien: je ontvanger heeft meer plezier van jouw woorden dan van de sokken die die van de gebruikelijke kerstshopper krijgt, en dat zonder dat je de kerstman moet inschakelen om je bankrekening te redden. □

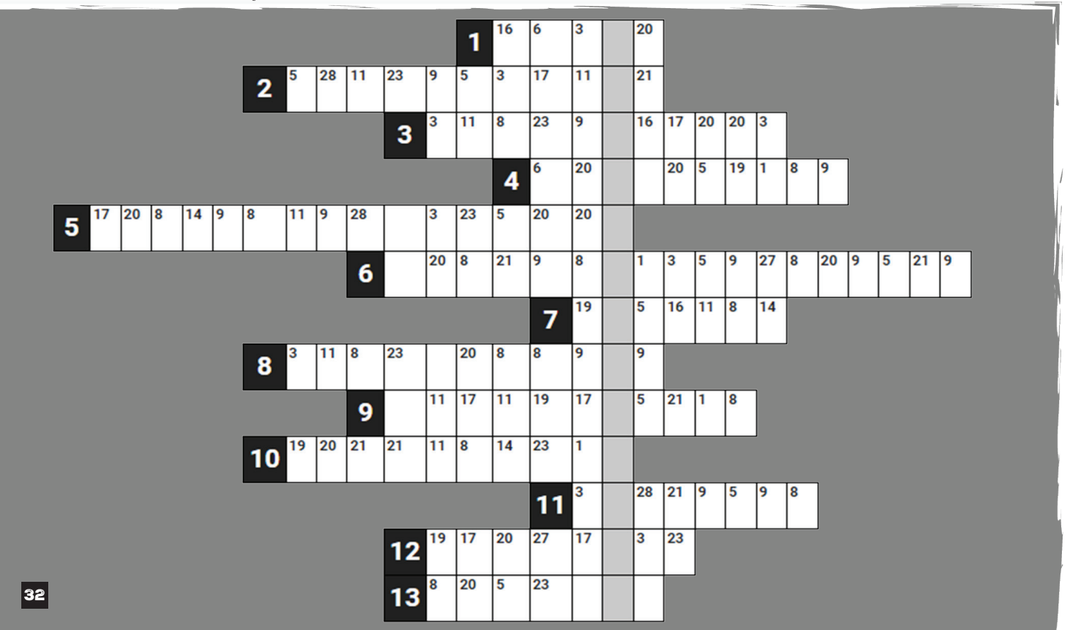
tekst: Pebbles Antonissen
beeld: Casper Peeters
lay-out: Ine Cuypers

DOOLHOF

1. hier vind je de Ensorexpo
2. zwanenzang van laatstejaars
3. werd uit Nederland verbannen
4. hiermee maak je lekkere tomatensoep
5. verstopplek van een kapel
6. hierover doctoreerde Rik Van Daele
7. alles buiten Antwerpen
8. op dit strand keken onze redacteurs naar de cross
9. houdt van sterren
10. dit beertje kwam Burt tegen in Londen
11. tip om meer volgers te krijgen
12. dit cadeau kost je helemaal niets
13. ruimte voor spirituele bezinning

SUDOKU'S

FLIPPINE

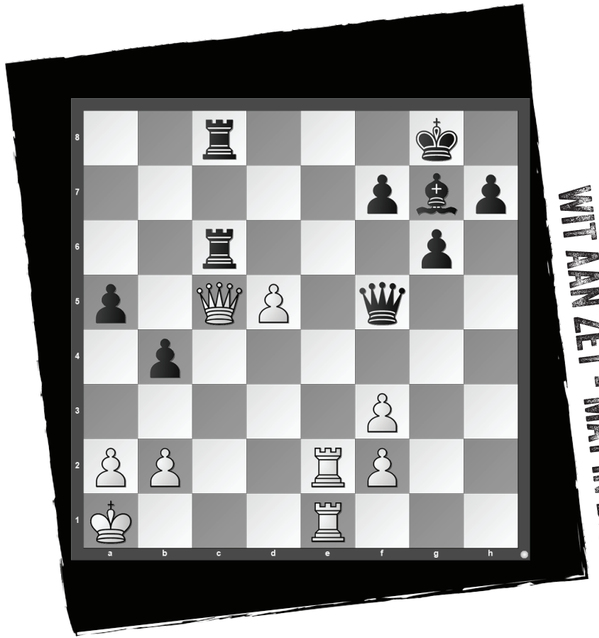
	1			9	4			
	5				3			9
	6	9	1		5	3	2	4
9			3	4		2		6
1	4			6		8	3	7
3	8		2		1	9	4	
8	9	1		3			7	
			9	5	2	4		1
5	2			1	7	6	9	3

MAKKELIJK

3	7	9	2			4	5	8
	2				5			3
	4	1		3			6	
	6	3	1		7			5
	5				2		3	
2				5				
				1		8		
6		2		4				
	9		7				4	

MOEILIJK

PUZZELS

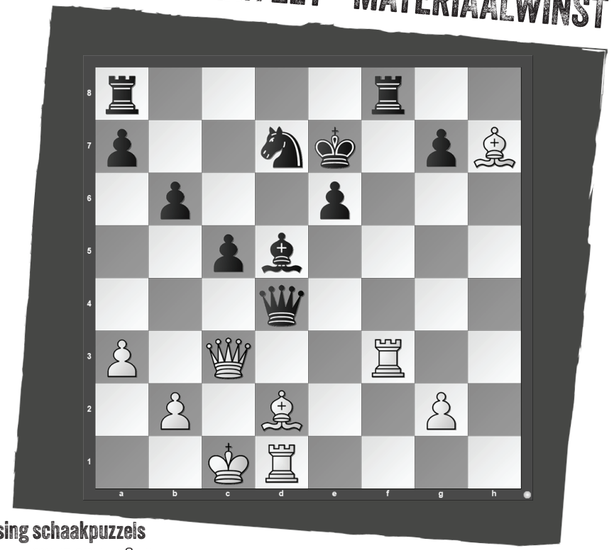

WIT AAN ZET - MAT IN DRIE

SCHAAKPUZZELS

Studentenschaakclub De Rode Loper zegent ons elke editie met doordachte schaakpuzzels. De regels zijn eenvoudig: er is slechts één winnende zet(tencombinatie). Dat kan schaakmat zijn, maar ook materiaalwinst of net uit een dodelijke val ontsnappen.

WIT AAN ZET - MATERIAALWINST

oplossing schaakpuzzels

1. Te8+ Txe8 2. Txe8+ Lf8 3. Dxf8#
1. Lg5+ Kd6 2. Txd4

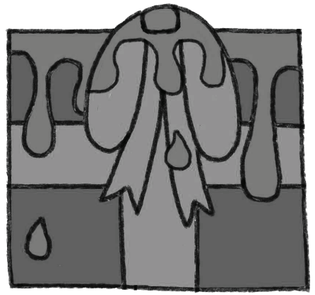

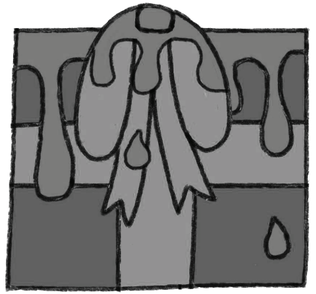

MOEILIJKE TIJDEN VOOR DE SINT

Het zijn internationaal turbulente tijden en ook onze favoriete Goedheiligman heeft het aan den lijve mogen ondervinden. Na 6 december is de Sint teleurgesteld afgedropen uit België. Hoe is het zo ver kunnen komen?

Nadat de pakjesproductie schade opliep bij de Spaanse overstromingen zette de Sint uit voor een tocht die dit jaar bijzonder moeilijk zou verlopen. Na een Houthi-raketaanval te moeten incasseren op zee, kwam de stoomboot zwaargehavend aan in Rotterdam. Wat bleek nu? Sinterklaas mocht niet aanmeren! Geert Wilders weigerde om de roetpieten het land binnen te laten wegens "te woke". Zelfs een verzoeningspoging, waarbij de Sint al zijn roetpieten zwart verfde, kon niet baten. Geert Wilders verwarde toen de pakjesboot met een vluchtelingenschip en beval de Sint om "terug naar Afrika te varen". Na alle hoop in Nederland te laten varen, daalde de Sint af naar de haven van Antwerpen.

Hier was de intocht de meest heuglijke gebeurtenis voor kinderen sinds het aftreden van Ben Weyts als minister van Onderwijs. De vreugde bleek echter van korte duur toen Sinterklaas verklaarde dat er dit jaar geen stoute kinderen waren. Op deze uitspraak volgde al snel een boze reactie van Gents gemeenteraadslid Anneleen Van Bossuyt (N-VA): "Nadat de leden van Groen mij uit het Gentse stadsbestuur hebben gepest, staan ze blijkbaar niet op de lijst met stoute kinderen. Hiermee stuurt de Sint een signaal naar heel Vlaanderen dat pesten oké is." Toen de Sint hierop liet weten dat pesten inderdaad stout is, werd dit bij de leden van Groen opgevat als een steunbetuiging aan N-VA Gent. Gevolg was dat Sinterklaas zijn boot niet kon verlaten omdat de Scheldekaaien werden bezet door een protesterende menigte. Bovendien kwamen er milieurapporten binnen waaruit bleek dat de CO2-uitstoot van de stoomboot niet volgens de huidige regelgeving was. Voordat Groen een kans kreeg om zijn boot in beslag te nemen, verliet de Sint op 6 december in alle stilte het land zonder dat hij zijn cadeaus kon uitdelen. Veel mensen, waaronder ook onze redactieleden, bleven verdrietig achter met slechts een verlepte wortel in hun schoen.

SATIRE

De vraag die nu bij velen rest, is of de Kerstman het beter gaat doen. Onze expert internationale betrekkingen vermoedt alvast van wel: "De Kerstman is discreter en geeft zijn lijst van stoute kinderen niet vrij. Bovendien zal zijn tocht door de wereld makkelijker gaan dankzij zijn pragmatische samenwerkingen; zo ging hij begin vorige eeuw al een partnerschap aan met Coca-Cola. Ook vandaag heeft de Kerstman goede banden met de Amerikanen. In Gaza worden de kerstcadeaus geleverd met de humanitaire luchtsteun, terwijl ze aan het Oekraïense front worden vervoerd met de leveringen antipersoonsmijnen." Kerst is dus alvast gevrijwaard en belooft een knaller te worden. □

tekst: Myrddin-Merlijn Groffi
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Ine Cuypers

BRIEF 3

tekst: Remco Terryn
beeld: Remco Terryn
lay-out: Julie Vanstraelen

MISSEN IN PLAATS VAN GISSEN

Dag dwars

Het is zondag 1 december. Ik lig op een gesteriliseerde tafel in een kamertje met verscheidene juwelen in een vitrine. Tijdens een aftelling van drie naar één adem ik in en bij het uitademen voel ik een naald door mijn oorlel gaan. Ik ben me ervan bewust dat een oorpiercing geen revolutie is, maar als ik mijn ouders aanhoor, had het even goed de Franse kunnen zijn. Ik voel de naald weggetrokken worden en vervangen worden door iets anders. Veel pijn heb ik niet, de revolutievergelijking was misschien wat overdreven.

Ik ben nu twaalf weken in Praag. Er verandert niet gigantisch veel meer: er heeft zich een ritme gevormd. Vijf dagen per week uitgaan is intussen wél te veel en slaap wordt tegenwoordig wél geappreciëerd. Ook al is dat even vaak overdag als 's nachts. Ik kook meer en heb waardevolle conversaties met recent waardevol geworden mensen. Ik begeef me niet langer met oude gevoelens in nieuwe dynamieken. Alles voelt gestroomlijnder.

Alhoewel mijn buikgevoel beweert dat het einde in zicht is, kan mijn hoofd dat niet stellen. Ik heb hier namelijk nog meer dan twee maanden te gaan. Die zullen meer schoolgericht zijn dan de voorbije drie, maar er valt nog steeds veel te doen. Daarbij komt de feestperiode eraan. Hoewel ik de drie kerstfeesten met vreugde anticipeer, is niets zo heuglijk als het vooruitzicht van om 00u01 op 1 januari te stellen dat "ik al sinds vorig jaar niet meer thuis geweest ben". Alles om een glimlach met een oogrol uit te lokken.

Wat ik stilaan het meest ben beginnen missen aan thuis, is de connectie met waar ik vandaan kom, mijn verleden. Ik had niet gemerkt dat ik dat miste, eigenlijk zelfs niet dat ik dat had voor ik vertrok. Toch begon het gevoel op te borrelen na de anderhalve week waarin mijn moeder, broer en enkele vrienden van thuis op bezoek waren geweest. Ik was apetrots om te tonen wat 'mijn' stad allemaal te bieden had en tegelijk begon ik te beseffen dat al dat moois weinig te maken had met wie ik hiervoor was. Het deed me eraan denken dat ik niet alleen al mijn levenservaring heb meegenomen naar Praag, maar ook dat alle nieuwe ervaringen in een mooi hersenkoffertje mee naar huis mogen. Het deed me beseffen dat ik nog jarenlang zal mogen genieten van de herinnering aan deze Erasmusuitwisseling. En die gedachte doet deugd.

ZwaneNZang

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet dwars alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie bereiden we ons voor op onze zwanenzang.

Het laatste liedje klinkt het mooist. Dat geldt tenminste voor de zwaan, want volgens de traditie zou dit dier, dat normaal een zwijgzaam leven leidt, vlak voor haar dood een prachtig lied uitkramen. Zo'n zwanenzang werd voor het eerst vermeld in de fabel *De zwaan en de gans* van de oud-Griekse dichter Aesopus. De historie vertelt over een boer die een gans en een zwaan samen opsluit. De ene om op te eten, de ander voor haar stem. Op een donkere nacht neemt de boer per ongeluk de zwaan mee naar zijn keuken. Deze zwaan, die haar einde aan voelt komen, zingt uit angst haar laatste lied, mooier dan ooit tevoren. De boer beslist om haar te laten leven.

Sindsdien is de zwanenzang een gekend thema in de Europese cultuur. Zo wordt bij de dood van een poëet traditioneel extra aandacht geschonken aan zijn laatste werk. De idee daarbij is dat kunstenaars, net als zwanen, weten wanneer ze zullen komen te gaan. Het laatste oeuvre zou daarom een speciaal soort oerkreet bevatten, een inzicht in de laatste momenten van de betreurde artiest. Deze traditie is ook bij universiteitsstudenten gekend. De studentencodex beschrijft namelijk een archaïsche plechtigheid, 'de zwanenzang', waarbij laatstejaars in hun afscheidscantus het *Ruiterslied* horen te zingen, een Duits soldatenlied over de laatste tocht van de krijger. Hierin zijn zij als soldaten die samen met hun makkers angstig zingen over hun "laatste slag" en de plek waar zij zullen "sterven".

Dat er wel schoonheid zit in een einde, was in de Griekse oudheid ook al bekend. Socrates sprak in de dialoog *Phaidoon*, zeer anders dan Aesopus, over de zwaan haar laatste lied. Hij legt zijn leerling Simmias uit dat de zwanenzang eigenlijk geen angstkreet is. Het zijn de mensen die hun eigen angstgevoelens tegenover de dood projecteren op de zang van de zwaan. "Welke vogel zingt ooit uit angst?", beargumenteert Socrates. "De zwaan zingt, omdat zij vreugde heeft in haar dood, door de voorkennis over het goede in haar volgende leven."

Hoe toepasselijk! Of niet? Is het leven na de studententijd waarlijk te vergelijken met de angstkreet die Aesopus beschrijft, of met sterven in een oorlog, zoals het *Ruiterslied* meent? Het leven dat je kent, zal dra ophouden te bestaan. Maar Socrates vertelt dat er een nieuwe wereld zal opengaan, als je deze maar in de ogen durft kijken: "Mijn meester bezielt mij met een zienersgave die niet voor die van de zwanen onderdoet. Vandaar dat ik, evenals zij, bereid ben om van dit leven afscheid te nemen." □

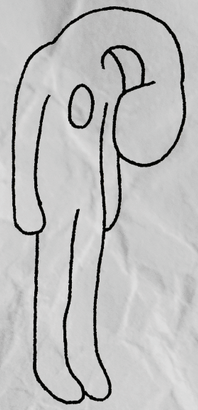
tekst: Casper Peeters
lay-out: Julie Vanstraelen

tekst: Julie Vanstraelen
beeld: Yulia Yuryeva
lay-out: Thijs van Dam

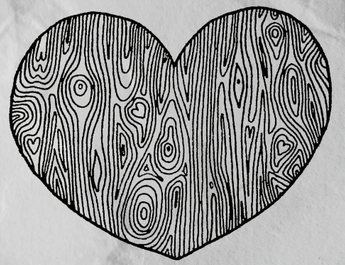
WONDERLIJK

ik tik
hand uitgestrekt en op mijn borst, nagels
door de korst en naar binnen
ik reik dieper
streel een rib week hem zorgvuldig los,
hermaak mezelf en zij ik is de eerste vrouw op aarde,
en rond mij is niets
niets behalve ik

en in mij zoek ik nog steeds rond naar wat mij met hen verbond
ooit wist ik het
nu mis ik het
nu graaf ik mezelf op en uit de pralende mist haal ik
haar prachtige leegte

ik ontwar
rommelige ingewanden hersenkronkels
hoofd in de wolken
kolkende storm daarboven en ze lacht
ik smeek
laat me binnen
laat me de winden ontrafelen en
laat me bestaan in dit iets

en dan, toch, gewoon dit.
niets behalve ik.

HOOFDREDACTEUR THIJS VAN DAM **ADJUNCT-HOOFDREDACTEUR** JULIE VANSTRAELEN **REDACTIE** CASPER PEETERS | CATO VAN LERBERGHE | ELENA CEUPPENS | EMMA MERTENS | HANNE COLÉMONT | JEROEN GYSELINGS (EXT) | JULIE VANSTRAELEN | LAURA AERTS | LENA BERNAERTS | LOTTE HELMERHORST | MYRDDIN-MERLIJN GROFFI | PEBBLES ANTONISSEN | REMCO TERRYN | THIJS VAN DAM **POËZIE** JULIE VANSTRAELEN **EINDREDACTIE** ELENA CEUPPENS (VERANTWOORDELIJKE) | REMCO TERRYN (VERANTWOORDELIJKE) | ANNE-MARIE DIMITROV | FLEUR GOOSSENS | HANNE COLÉMONT | INE CUYPERS | JULIE VANSTRAELEN | LENA BERNAERTS | MEREL NAUDTS | MYRDDIN-MERLIJN GROFFI | PEBBLES ANTONISSEN | STIJN CRICK **BEELD** INE CUYPERS (VERANTWOORDELIJKE) | LENA VERCAMMEN (VERANTWOORDELIJKE) | ANNE-MARIE DIMITROV | CATO VAN LERBERGHE | CASPER PEETERS | ENRICO GANGUILE (EXT) | HANNE COLÉMONT | JEROEN GYSELINGS (EXT) | LAURENS VERHAEGEN (EXT) | REMCO TERRYN | YULIA YURYEVA **COVER & BACK** YULIA YURYEVA **LAY-OUT** LENA VERCAMMEN (VERANTWOORDELIJKE A.I.) | ANNE-MARIE DIMITROV | EMMA MERTENS | INE CUYPERS | JULIE VANSTRAELEN | MYRDDIN-MERLIJN GROFFI | THIJS VAN DAM **ADMINISTRATIE** MYRDDIN-MERLIJN GROFFI (VERANTWOORDELIJKE) **PR** PEBBLES ANTONISSEN **SOCIALE MEDIA** HANNE COLÉMONT (VERANTWOORDELIJKE) | CASPER PEETERS | CATO VAN LERBERGHE | ELENA CEUPPENS | PEBBLES ANTONISSEN **DRUKKERIJ** EPO **MET DANK AAN** EVA GREGOIR

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op **www.dwars.be** vind je met stevige regelmaat nieuwe content.
Dit nummer werd afgesloten op 08/12/2024.

Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen. Gelieve niet te sluikstorten.

Oplage: 1.500 exemplaren. V.U. Tonny van Dam,
Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

